

Κάρλο

Κολλόντι

Πινόκιο

Ευρυδική
Αμανατίδου

Μετάφραση &
Θεατρική διασκευή

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πινόκιο

// Κάρλο Κολλόντι

Μετάφραση – Θεατρική διασκευή:

// Ευρυδίκη Αμανατίδου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-05-1

Εικόνα εξωφύλλου:

Από την πρώτη έκδοση του βιβλίου *The Adventures of Pinocchio* (1883),

Εικονογράφος: *Enrico Mazzanti* (1850-1910)

[Ελεύθερη πνευματικών δικαιωμάτων – Κοινό κτήμα (Public domain)]

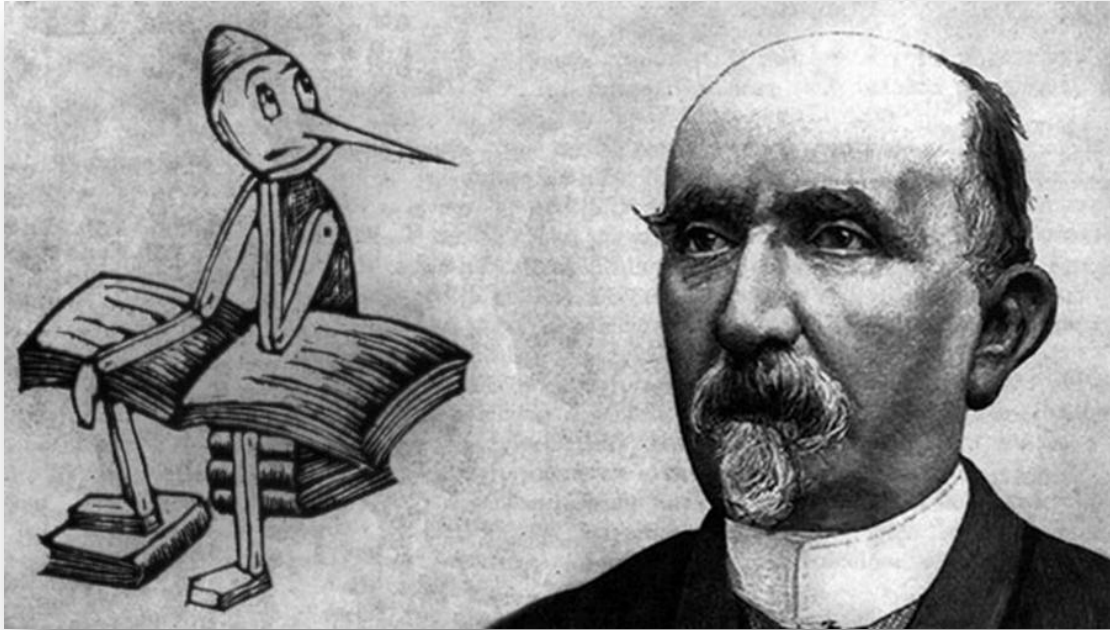
Το θεατρικό έργο *Πινόκιο* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

☆ **Οι θεατρικές ομάδες που ενδιαφέρονται να ανεβάσουν το έργο** θα πρέπει να επικοινωνήσουν με τη μεταφράστρια: evriam7@gmail.com

Carlo Collodi

Από τη [Βικιπαίδεια](#), την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Ο **Κάρλο Λορεντσίνι** (ιταλικά: Carlo Lorenzini, 24 Νοεμβρίου 1826 – 26 Οκτωβρίου 1890), γνωστός με το καλλιτεχνικό του όνομα **Κάρλο Κολλόντι** (ιταλικά: Carlo Collodi), ήταν Ιταλός συγγραφέας γνωστός για το παγκοσμίου φήμης παιδικό μυθιστόρημα «Οι Περιπέτειες του Πινόκιο» (πρωτότυπο στα ιταλικά: *Le avventure di Pinocchio*)

[[Διαβάστε περισσότερα >>](#)]

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Η **Ευρυδίκη Αμανατίδου** σπούδασε Νομικά και ζει στην Αθήνα. Στις εκδόσεις Σαΐτα θα βρείτε τα έργα της: «Η Πολιτεία που δεν είχε Χριστούγεννα», «Ένα καπέλο για τον καθηγητή», «Οι νότες που ξέφευγαν», «Ο ήλιος που έχασε τον δρόμο του», «Το συναχωμένο ηφαιστειο», «Το αεράκι και η καμινάδα», «Ο Δράκος και οι Σκορδοφάγοι Ιππότες (τα τέσσερα τελευταία και στα αγγλικά), τα μυθιστορήματα «Η ακριβή ανάσα του νερού», «Ο φύλακας στον φάρο», «Σιωπηλή πέτρα» και «Αραμπέλα/τα όρια της πίστης», τη νουβέλα «Ημίφως», όπως και τη συλλογή διηγημάτων «Μαζί» που έγραψε με τον Γιάννη Λαμπράκη.

Έχει μεταφράσει το μυθιστόρημα της Γκράτσια Ντελέντα «Μετά το διαζύγιο», τη νουβέλα του Ίζραελ Ζάνγκουιλ «Το μεγάλο μυστήριο του Μπόου» και το παιδικό μυθιστόρημα του Κάρλο Κολλόντι «Οι περιπέτειες του Πινόκιο -η ιστορία μιας μαριονέτας» που κυκλοφορούν επίσης σε ελεύθερη ψηφιακή μορφή από τις εκδόσεις Σαΐτα. Το έργο της «Ένα καπέλο για τον καθηγητή» βραβεύτηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού το 1991 στην κατηγορία του παιδικού θεατρικού έργου.

Το προσωπικό της ιστολόγιο είναι το <http://evriam.blogspot.gr>

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΠΙΝΟΚΙΟ

Κάρλο Κολλόντι

Θεατρική διασκευή

Ευρυδίκη Αμανατίδου

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(Κατά σειρά εμφάνισης)

ΜΑΣΤΡΟ - ΚΕΡΑΣΗΣ

ΜΑΣΤΡΟ - ΤΖΕΠΕΤΟ

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 1

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ 1

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ 2

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ - ΑΦΗΓΗΤΗΣ

ΤΑΜΙΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

ΑΡΛΕΚΙΝΑ

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ

ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ ΘΙΑΣΟΥ

ΑΛΕΠΟΥ

ΓΑΤΟΣ

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΜΕ ΤΑ ΜΠΛΕ ΜΑΛΛΙΑ

ΚΟΡΑΚΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΚΟΥΝΕΛΙ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΧΩΡΙΚΟΣ

ΚΟΥΝΑΒΙ 1,2,3

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΔΕΛΦΙΝΙ

ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

ΧΤΙΣΤΗΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ 4 ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ 2 ΚΑΙ 3

ΣΚΥΛΟΣ ΑΛΙΝΤΟΡΟ

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ

ΚΟΥΤΣΟΜΟΥΡΑ

ΓΛΩΣΣΑ

ΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΓΑΥΡΟΣ

ΓΕΡΟΣ

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

ΣΠΙΘΑΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΙΚΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ ΚΑΙ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙΑ ΚΑΡΟΥ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ

ΤΟΝΟΣ

ΤΖΑΝΤΖΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗ)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΕΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΖΕΠΕΤΟ

Η παράγκα του ξυλουργού Μάστρο-Κεράση. Το όνομά του είναι Αντόνιο, τον φωνάζουν όμως έτσι γιατί η άκρη της μύτης του είναι κόκκινη και γυαλιστερή σαν κεράσι. Βλέπουμε ξυλουργικά εργαλεία, καλάθια, πανέρια στο πάτωμα, ροκανίδια, ακαταστασία. Στη μέση ένας πάγκος ξυλουργικής. Λίγο πιο πέρα ένα τραπέζι, δυο καρέκλες, μια στόφα. Μπαίνει ο Μάστρο-Κεράσης σφυρίζοντας, στην ουσία είναι ένας ήχος ανάμεσα σε σφύριγμα και καθάρισμα φωνής. Φοράει γκριζα περούκα.

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: (Πάει να κάτσει στο τραπέζι, μα με το που ακουμπάει τα χέρια του, το τραπέζι ταρακουνιέται) Αλίμονο που θα έβρισκα και λίγη ησυχία. Όλη μέρα να σκοτώνομαι στη δουλειά, άντε να ξεκουραστώ και λίγο, να βάλω ένα πιάτο να φάω, πού τέτοια τύχη! Μα τι σόι ξυλουργός είμαι; Κι αν είναι κουτσό το τραπέζι μου, μεμιάς θα το κάνω καλά. (Σηκώνεται και σιγογελώντας αρπάζει ένα κομμάτι ξύλο από τον πάγκο) Πάνω στην ώρα βρέθηκε αυτό το ξύλο, για να φτιάξω ένα ποδάρι για το τραπέζι μου. (Παίρνει το τσεκούρι και πάνω που πάει να δώσει μια στο ξύλο, ακούει μια λεπτή φωνή)

ΦΩΝΟΥΛΑ: Μη με χτυπάς τόσο δυνατά!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Ορίστε; Ποιος μίλησε; (Κοιτάζει αλαφιασμένος γύρω, ψάχνει στα πανέρια, πάει κι έρχεται, κοιτάζει κάτω από τον πάγκο) Μπα, το φαντάστηκα. Ας πιάσω πάλι δουλειά! (Ζυγιάζει το τσεκούρι, δίνει μια στο ξύλο)

ΦΩΝΟΥΛΑ: (Με παράπονο) Αχ! Με πόνεσες!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: (Κοιτάζει κατά το κοινό, γουρλώνει τα μάτια, ξύνει την περούκα του, τρίβει τη μύτη και πιάνει την κερασένια άκρη της –κάθε φορά που την πιάνει ακούγεται ένας ήχος σαν να ξεβουλώνει κάτι) Ποιος μίλησε; Ψυχή δεν υπάρχει γύρω. Κι όμως, σαν να το άκουσα από εδώ. (Σκύβει πάνω από το ξύλο) Λες να είναι αυτό το κομμάτι το ξύλο και να έμαθε να κλαίει και να παραπονιέται σαν το μωρό; (Το κοιτάζει ξανά με δυσπιστία) Ένα ξύλο για τη φωτιά είναι, να το ανάψω και μετά να βάλω να φτιάξω τη φασολάδα μου. Βρε, μπας κι είναι κανείς κρυμμένος εδώ μέσα; (Ταρακουνάει το ξύλο) Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Τώρα θα του δείξω εγώ. (Αδράχνει το ξύλο κι αρχίζει να το κοπανάει με δύναμη στον πάγκο. Κάθε λίγο στήνει αυτί, μπας και ξανακούσει τη φωνούλα. Τσιμουδιά, ησυχία. Ο Μάστρο-Κεράσης ξαναπιάνει δουλειά) Άντε, Μάστρο-Κεράση, ό,τι θέλεις ακούς! (Τελειώνει με το τσεκούρι, πιάνει την πλάνη να λειάνει το ξύλο και τότε ακούγεται πάλι η φωνή)

ΦΩΝΟΥΛΑ: (Γελώντας) Χοχοχο! Καλέ σταμάτα, με γαργαλάς.

(Ο Μάστρο-Κεράσης σωριάζεται στο πάτωμα σύξυλος. Γουρλώνει τα μάτια, τρίβει τη μύτη, κάνει τον ήχο –πλονκ!! Κι εκείνη τη στιγμή ακούγεται χτύπημα πόρτας)

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: (Από το πάτωμα, με αδύναμη φωνή) Περάστε!

(Μπαίνει ο Μάστρο-Τζεπέτο, γέρος αλλά ζωηρός για την ηλικία του. Φοράει κίτρινη περούκα. Εξ αιτίας αυτής της περούκας, τα παιδιά τον φωνάζουν Καλαμποκόζουμο κι αυτός νευριάζει πολύ όταν το ακούει)

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Καλημέρα! (Κοιτάει από εδώ, κοιτάει από εκεί, βλέπει τον ΜάστροΚεράση στο πάτωμα) Μπα! Τι κάνετε εκεί κάτω;

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Μαθαίνω γράμματα στα μυρμήγκια.

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Και πολύ καλά κάνετε!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Τι σας έφερε στο σπιτικό μου, κουμπάρε Τζεπέτο;

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Τα ποδάρια μου! Για να ξέρετε, μάστρο Αντόνιο, ήρθα να σας ζητήσω μια χάρη.

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: (Σηκώνεται) Στις προσταγές σας.

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Σήμερα το πρωί, μου ήρθε μια ιδέα στο μυαλό.

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Να την ακούσουμε.

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Σκέφτηκα να φτιάξω μια ξύλινη μαριονέτα, που όμως θα είναι *Η ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ!* (Τονίζει τις δύο τελευταίες λέξεις) Καταπληκτική, μοναδική. Θα ξέρει να χορεύει, να τραβάει σπαθί, να κάνει ακροβατικά άλματα. Και μ' αυτή τη μαριονέτα θα γυρίσω όλον τον κόσμο, να βγάλω ένα κομμάτι ψωμί κι ένα ποτήρι κρασί. Τι λέτε κι εσείς;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΕΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΖΕΠΕΤΟ

(Πάνω στη μουσική του «Μπανάκι Μανάκι»)

ΤΖΕΠΕΤΟ: Θέλω ένα ξύλο, μαριονέτα για να φτιάξω

ΚΕΡΑΣΗΣ: Κάτσε μια στιγμή λίγο να στο σιάξω

ΤΖΕΠΕΤΟ: Κόσμο θα γυρίζω, χρήματα θα βγάλω

ΚΕΡΑΣΗΣ: Τι μου λες, κουμπάρε, όραμα μεγάλο.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Θα ξέρει να χορεύει, να τραβάει το σπαθί

ΚΕΡΑΣΗΣ: Πρόσεξε όμως λίγο μήπως ζουρλαθεί

ΤΖΕΠΕΤΟ: Άλματα θα κάνει ακροβατικά

ΚΕΡΑΣΗΣ: Αυτά δεν είναι πράγματα καθόλου λογικά.

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ:

Μου φαίνεται θαύμα, μου φαίνεται θαύμα,

Περίεργο και όμορφο θαρρώ είναι αντάμα

Μου φαίνεται θαύμα, μου φαίνεται θαύμα,

Αρκεί να μην έχουμε πάλι ένα δράμα

(τέλος τραγουδιού)

ΦΩΝΟΥΛΑ: Μπράβο, Καλαμποκόζουμε!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: (Πολύ θυμωμένος απευθύνεται στον Κεράση) Γιατί με προσβάλλετε;

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Ποιος σας πρόσβαλε;

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Με είπατε Καλαμποκόζουμο!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Δεν το είπα εγώ.

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Ώρα είναι να μου πείτε πως το είπα εγώ. Εγώ είπα ότι εσείς το είπατε!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Όχι!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Ναι!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Όχι!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Ναι!

(Πιάνονται στα λόγια κι αρχίζουν τον καυγά. Ο καυγάς τελειώνει και ο Κεράσης βρίσκεται να έχει την κίτρινη περούκα του Τζεπέτο στα χέρια, ενώ ο Τζεπέτο μασουλάει την γκριζα περούκα του Κεράση)

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Δώσε μου πίσω την περούκα μου!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Να μου δώσεις κι εσύ τη δικιά μου και πάλι φίλοι είμαστε!

(Οι δυο τους ανταλλάσσουν τις περούκες και δίνουν τα χέρια σε ένδειξη συμφιλίωσης)

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Λοιπόν, κουμπάρε, και τι χάρη θέλετε από εμένα;

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Ένα κομμάτι ξύλο, να μαστορέψω τη μαριονέτα μου. Θα μου το δώσετε;

(Χαρούμενος, ο Κεράσης παίρνει το γνωστό μας ξύλο από τον πάγκο του. Κάνει να το δώσει στον Τζεπέτο, το ξύλο όμως ξεφεύγει και χτυπάει με δύναμη στα πόδια του Τζεπέτο)

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Α! Με τέτοια ευγένεια χαρίζετε τα πράγματά σας, κουμπάρε! Κοντέψατε να με κουτσάνετε!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Σας ορκίζομαι, δεν το έκανα εγώ.

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Μπα, μήπως το έκανα εγώ;

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Φταίει αυτό εδώ το ξύλο...

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Το ξέρω, όμως μου το χτυπήσατε στις γάμπες!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Δεν σας χτύπησα!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Ψεύτη!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Τζεπέτο, μη με προσβάλλετε, διαφορετικά θα σας πω Καλαμποκόζουμο!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Γάιδαρε!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Καλαμποκόζουμει!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Παχύδερμο!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Καλαμποκόζουμει!

ΜΑΣΤΡΟ-ΤΖΕΠΕΤΟ: Πιθηκομούρη!

ΜΑΣΤΡΟ-ΚΕΡΑΣΗΣ: Καλαμποκόζουμει!

(Αρχίζουν πάλι να μαλλιοτραβιούνται, ώσπου λαχανιασμένοι, σφίγγουν ξανά τα χέρια, ο Τζεπέτο παίρνει το ξύλο που ζήτησε και βγαίνει κουτσαίνοντας. Τα φώτα σβήνουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ

Σκηνικό ίδιο με το προηγούμενο. Δίπλα στη στόφα, ένα ζωγραφισμένο αναμμένο τζάκι και μια ζωγραφισμένη κατσαρόλα πάνω του με ζωγραφισμένο ατμό. Βλέπουμε τον Τζεπέτο να μαστορεύει στον πάγκο με την πλάτη γυρισμένη στο κοινό.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Τι όνομα θα βγάλω στη μαριονέτα μου; Το βρήκα! Θα την πω Πινόκιο! Ναι, κάποτε είχα γνωρίσει μια ολόκληρη οικογένεια με αυτό το όνομα. Ο πιο πλούσιος απ' όλους έβγαζε μια τρύπια δεκάρα!

(Ο Τζεπέτο συνεχίζει το μαστόρεμα σιγοςφυρίζοντας. Κάπου κάπου, ανάλογα με τη στάση του σώματός του, το κοινό μπορεί να δει πως πάνω στον πάγκο είναι ξαπλωμένο ένα αγόρι ντυμένο με καφέ παντελόνι και μπλούζα ή μόνο με ένα καφέ κορμάκι. Ο Τζεπέτο δουλεύει σαν να του φτιάχνει τα μαλλιά, το μέτωπο, τα μάτια. Το αγόρι μισοκηκώνεται, ώστε να το βλέπει το κοινό, και κουνάει πέρα δώθε τα μάτια του)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Κακότροπα) Γιατί με κοιτάτε, ξύλινα ματάκια; (Κι αφού δεν παίρνει απάντηση, συνεχίζει τη δουλειά του φτιάχνοντας τη μύτη. Μα όσο την φτιάχνει η μύτη μεγαλώνει. Την κόβει, ξαναμεγαλώνει, και αυτό γίνεται

δυο τρεις φορές μέχρι που ο Τζεπέτο φτιάχνει και το στόμα που αμέσως αρχίζει να γελάει)

ΤΖΕΠΕΤΟ: Πάψε να γελάς! Πάψε! (Ουρλιάζοντας)

(Το στόμα παύει να γελάει, βγάζει όμως τη γλώσσα έξω. Ο Τζεπέτο δεν δίνει σημασία, συνεχίζει να μαστορεύει το πηγούνι, τον λαιμό, τις πλάτες, το στομάχι, τα χέρια, μα πάνω εκεί η περούκα τού φεύγει από το κεφάλι. Κοιτάζει και τη βλέπει στα χέρια του Πινόκιο)

ΤΖΕΠΕΤΟ: Δώσε μου πίσω την περούκα μου.

(Ο Πινόκιο φοράει την περούκα στο κεφάλι του)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Λυπημένος κουνάει το κεφάλι) Άτιμο παιδαρέλι! Ακόμα δεν πρόλαβα να σε τελειώσω, και τι κάνεις εσύ; Κανένας σεβασμός στον πατέρα σου! Αυτό, παιδί μου, είναι πολύ κακό!

(Σκουπίζει ένα δάκρυ, μα συνεχίζει τη δουλειά του φτιάχνοντας τα πόδια του Πινόκιο. Πάνω εκεί η μαριονέτα τού δίνει μια κλωτσιά στην άκρη της μύτης)

ΤΖΕΠΕΤΟ: Έπρεπε να το σκεφτώ πιο πριν! Τώρα είναι αργά!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ

(Πάνω στη μουσική του «Αναπάντητες κλήσεις παντού»)

Χάνω το μυαλό μου, με εσένα που φτιάχνω μικρό μου,

Μη βαράς την κοιλιά, θα σ' αφήσω δίχως μιλιά.

Μην αρπάζεις την περούκα, θα σε κλείσω μες στη σεντούκα

Κάνε λίγο ησυχία, μεγάλη με βρήκε ατυχία.

Ήθελα να χα κι εγώ μια παρέα, να την περνούσαμε πολύ ωραία,

Κόσμο να βλέπαμε να μας θαυμάζει, μια μαριονέτα που σ' άλλη δε μοιάζει.

Χάνω το μυαλό μου, με εσένα που φτιάχνω μικρό μου
Μη μου κλωτσάς τη μύτη, αλλιώς θα φύγεις από το σπίτι.
Αύριο έχεις σχολείο, και μάλιστα πρώτο θρανίο.

(Βοηθάει τη μαριονέτα να κατέβει από τον πάγκο ενώ τραγουδάει, μα το τραγούδι κόβεται απότομα καθώς εκείνη τρέχει από δω κι από εκεί μέχρι που το σκάει από την πόρτα)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Φωνάζει) Πινόκιο! Πού πας; Γύρνα πίσω! (Βγαίνει φωνάζοντας. Ακούμε τρεχαλητό, φασαρία, φωνές. Σε λίγο μπαίνει λαχανιασμένος ο Τζεπέτο μαζί με τον Πινόκιο. Ακολουθούν ένας αστυνομικός και δυο περαστικοί)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Στον Πινόκιο) Τώρα θα λογαριαστούμε, κακομοίρη μου! Θα σου τράβαγα τα αυτιά, αλλά στη βιασύνη μου ξέχασα να τα φτιάξω!

(Ο Πινόκιο μουλαρώνει στο πάτωμα και χτυπιέται)

ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Ποιος ξέρει τι του έχει κάνει του παιδιού και χτυπιέται έτσι!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Ποιος ξέρει πόσο ξύλο έχει φάει από αυτόν τον άνανδρο τον Τζεπέτο!

ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Αυτός ο Τζεπέτο κάνει τον αρχοντάνθρωπο, μα είναι κανονικός τύραννος με τα πιτσιρίκια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ: Αν του αφήσουν τη μαριονέτα στα χέρια του, κομματάκια θα την κάνει!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Για ησυχία! Έλα εδώ εσύ! (Το λέει στον Τζεπέτο, που προτού προλάβει να πει λέξη, βρίσκεται με χειροπέδες) Μαζί μου εσύ! Δεν ντρέπεσαι, τι σου φταίει το καημένο!

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Ακολουθεί τον αστυνομικό και τους περαστικούς και βγαίνοντας από τη σκηνή τον ακούμε να λέει ανάμεσα σε λυγμούς) Κακό παιδί! Πόσο κόπο έκανα να το φτιάξω μια σωστή μαριονέτα! Το φταίξιμο είναι όλο δικό μου. Έπρεπε να το σκεφτώ πιο πριν! (Τα φώτα σβήνουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

Ίδιο σκηνικό με την προηγούμενη. Στη γωνία στέκεται ο Ομιλών Γρύλος.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ικανοποιημένος) Ουφ! Φτηνά τη γλύτωσα!

ΓΡΥΛΟΣ: Κρι, κρικρι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τρομαγμένος, δίνει έναν πήδο) Παναγιά μου, ποιος με φωνάζει;

ΓΡΥΛΟΣ: Εδώ! Εδώ!Κρι, κρι, κρι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ποιος είσαι πάλι εσύ;

ΓΡΥΛΟΣ: (Με αξιοπρέπεια) Είμαι ο Ομιλών Γρύλος και ζω σε αυτή την κάμαρη πάνω από εκατό χρόνια.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι μας λες; Από σήμερα, αν θέλεις να ξέρεις, αυτή η κάμαρη είναι δικιά μου, γι' αυτό σήκω και φύγε χωρίς δεύτερη κουβέντα.

ΓΡΥΛΟΣ: Δεν το κουνάω από εδώ αν δεν σου πω πρώτα μια μεγάλη αλήθεια.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Άντε, πες την και φύγε!

ΓΡΥΛΟΣ: Αλίμονο στα παιδιά που επαναστατούν ενάντια στους γονείς τους και από καπρίτσιο και μόνο φεύγουν από το πατρικό τους. Ποτέ δεν θα

δουν καλό σε αυτόν τον κόσμο και αργά ή γρήγορα θα το μετανιώσουν πικρά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοροϊδευτικά) Κρι, κρι, κρι! Δεν πα να τραγουδάς όσο θέλεις, γρύλε μου! Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι αύριο την αυγή θα φύγω από εδώ, γιατί δεν έχω καμιά όρεξη να με στείλουν στο σχολείο. Αυτό που θέλω εγώ είναι να τρέχω από δω κι από εκεί, να σκαρφαλώνω στα δέντρα, να κυνηγάω πεταλούδες.

ΓΡΥΛΟΣ: Καημένε ανόητε, με αυτά τα καμώματα το μόνο που θα καταφέρεις θα είναι να γίνεις ένας ωραίος γάιδαρος όταν θα μεγαλώσεις και όλοι θα σε κοροϊδεύουν.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σώπα, γρύλε της συμφοράς.

ΓΡΥΛΟΣ: (Απτόητος) Αφού δεν σου αρέσει το σχολείο, γιατί δεν μαθαίνεις μια τέχνη, να κερδίζεις τίμια το ψωμί σου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χάνει την υπομονή του) Αν θες να ξέρεις, μόνο ένα επάγγελμα ταιριάζει στην αφεντιά μου. Να τρώω, να πίνω, να διασκεδάζω και να ζω από το πρωί μέχρι το βράδυ μέσα στο ραχάτι.

ΓΡΥΛΟΣ: Να ξέρεις πως όσοι κάνουν αυτό το επάγγελμα, καταλήγουν μια μέρα ή στη φυλακή ή στο νοσοκομείο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κανόνισε να θυμώσω, γρύλε της συμφοράς, και τότε αλίμονό σου!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

(Πάνω στη μουσική του «Από τη γη στη σελήνη»)

ΓΡΥΛΟΣ: Άκουσε μία συμβουλή, από τον Γρύλο που ομιλεί

Είναι γνωστό πως τα παιδιά, το ρίχνουνε στην σκανταλιά

Κι όσα τους άλλους παρακούν, και κάνουνε πως βαριακούν

Φέρνουν μεγάλη συμφορά, το μετανιώνουνε πικρά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γρύλε, φύγε από δω, δε θέλω να σε ξαναδω

Σαματάς να μη γίνει.

Γρύλε, το έχω σκοπό, να σου κάνω κακό

Μες τα νεύρα έχω γίνει.

ΓΡΥΛΟΣ: *Μη λες ανοησίες, πάψε τις ασυναρτησίες*

Άκου τα σοφά μου λόγια, γυρίζουν της ζωής τα ρολόγια.

ΓΡΥΛΟΣ: Καημένο μου παιδί, πραγματικά σε λυπάμαι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και γιατί με λυπάσαι;

ΓΡΥΛΟΣ: Γιατί είσαι μια μαριονέτα και γιατί το κεφάλι σου είναι ξερό.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Α!!! (Έχει θυμώσει πολύ, αρπάζει ένα σφυρί από τον πάγκο και το πετάει στον Γρύλο που με ένα τελευταίο κρι-κρι-κρι μένει ξερός) Ουφ, πια! Τι ωραία ησυχία!

(Ο Πινόκιο τριγυρίζει άσκοπα μέσα στο σπίτι και χασμουριέται και τρίβει την κοιλιά του)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πώς πεινάω! Να είχα ένα αυγουλάκι, έστω κι ένα ξεροκόμματο να φάω! Αχ! Αν ήταν εδώ ο μπαμπάς μου, θα μου έφτιαχνε κάτι να βάλω στο στομάχι μου. (Βάζει τα κλάματα, και σε λίγο αποκοιμείται από την εξάντληση. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Τζεπέτο)

ΤΖΕΠΕΤΟ: Αχ! Φτηνά τη γλύτωσα! Μα σε τι μπελάδες με έβαλε το παλιόπαιδο, ακόμα δεν βγήκε από το αυγό!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ξυπνάει απότομα) Αυγό! Αχ! Ναι, να το κάνουμε ομελέτα.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Δεν έχω αυγό, παιδί μου. (Ο Πινόκιο βάζει τα κλάματα) Σώπα! Σώπα! Να, κοίτα! (Βγάζει από την τσέπη του ένα αχλάδι) Αυτό το αχλάδι το είχα για το κολατσιό μου. Φάτο εσύ, και θα νιώσεις καλύτερα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μυρίζει καχύποπτα το αχλάδι) Για να το φάω, να μου το ξεφλουδίσετε πρώτα.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Αχ, παιδί μου! Δεν ήξερα ότι θα μου έβγαινες τόσο εκλεκτικός. Σε αυτόν τον κόσμο πρέπει από μικροί να συνηθίζουμε να τα τρώμε όλα, δεν ξέρουμε ποτέ τι θα συμβεί στο μέλλον.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Πειστωμένος) Δεν ξέρω τι λέτε εσείς, εγώ όμως τα φλούδια δεν τα μπορώ.

(Ο Τζεπέτο καθαρίζει το αχλάδι και ο Πινόκιο το κάνει δυο χαπιές και κοιτάζει τον Τζεπέτο με προσμονή)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Στενοχωρημένος) Δεν έχω τίποτα άλλο παρεκτός τα φλούδια που δεν ήθελες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι να κάνουμε; Το στομάχι μου ακόμα γουργουρίζει. Καλά είναι και τα φλούδια! (Δίνει μία και τα καταπίνει κι αυτά) Αχ! Τώρα νιώθω καλύτερα!

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Χαμογελάει) Στο είπα πως δεν πρέπει να είμαστε τόσο ιδιότροποι με τα φαγητά μας. Άντε, πέσε να κοιμηθείς τώρα!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χαρούμενος, τον αγκαλιάζει και τον φιλάει) Ναι, καλέ μου πατερούλη.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Και αύριο αρχίζει το σχολείο!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Λίγο παραπονεμένος, λίγο προσπαθώντας να γλυτώσει τον μπελά) Μα πώς θα πάω σχολείο; Δεν έχω ρούχα, και τα άλλα παιδιά θα με κοροϊδεύουν.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Δεν έχω λεφτά παιδί μου. Να όμως τι σου έφτιαξα. (Πηγαίνει προς την πόρτα, κάτι παίρνει και ξανάρχεται) Να μια ωραία ποδιά από εμπριμέ χαρτόνι, παπουτσάκια από ροκανίδια κι ένα καπελάκι από αλευρόκολλα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τα φοράει) Αχ! Μπαμπάκα μου! (Μουτρώνει πάλι) Δεν μπορώ να πάω σχολείο! Δεν έχω Αλφαβητάριο!

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Βγάζει από την τσέπη ένα αλφαβητάριο) Ορίστε! Πούλησα το χοντρό παλτό μου για να στο πάρω, αλλά χαλάλι σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τον αγκαλιάζει και τον φιλάει, αλλά σταματάει πάλι σαν κάτι να σκέφτεται) Κι εσείς, μπαμπάκα μου, τι θα κάνετε τώρα χωρίς παλτό;

ΤΖΕΠΕΤΟ: Δεν θα το χρειαστώ. Κάνει ζέστη. (Παρόλα αυτά, καθώς λέει αυτά τα λόγια τουρτουρίζει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ! Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! (Κοιτάζει τα καινούρια του ρούχα και το αλφαβητάριο και μετά τον Τζεπέτο) Θα πάω σχολείο και θα σπουδάσω και θα προκόψω. Το υπόσχομαι, πατερούλη μου!

ΤΖΕΠΕΤΟ: Πόσες υποσχέσεις δίνουν τα παιδιά!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ δεν είμαι σαν όλα τα άλλα παιδιά. Το υπόσχομαι πως θα γίνω ο καλύτερος μαθητής! (Πινόκιο και Τζεπέτο αγκαλιάζονται, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΑΓΟΦΩΤΙΑ

Δεξιά της σκηνής, ταμείο θεάτρου με την ταμιά. Στο βάθος της σκηνής ένα πανό με την επιγραφή 'ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ'. Χρωματιστές κορδέλες κρέμονται εδώ κι εκεί. Κάτω ακριβώς από το πανό, ο Αρλεκίνος, η Αρλεκίνα και άλλες μαριονέτες κάνουν γκροτέσκες κινήσεις. Ακούγεται μουσική από τύμπανα, φλογέρες, ένα ηχηρό ταρατατζούμ. Ακούγεται η φωνή του Πινόκιο έξω από τη σκηνή.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι είναι αυτή η μουσική; Κρίμα που έχω να πάω σχολείο, αλλιώς...
(Ανεβαίνει τα σκαλιά της σκηνής και κοντοστέκεται μπροστά στο ταμείο)
Να πάω σχολείο ή να ακούσω τις φλογέρες; Σχολείο ή μουσική;
Μουσική ή σχολείο; Ουφ, πια! Σήμερα θα πάω να ακούσω τις φλογέρες και πάω σχολείο αύριο. Πάντα υπάρχει χρόνος για να πάω σχολείο.
(Θαμπωμένος κοιτάζει γύρω του, κοιτάζει το πανό, κουνιέται ανήσυχα δεξιά κι αριστερά. Απευθύνεται στην ταμιά που εκείνη την ώρα λιμάρει αδιάφορα τα νύχια της) Συγγνώμη, δεσποινίς! Τι γίνεται εδώ πέρα;

ΤΑΜΙΑΣ: (Σηκώνει βαριεστημένα το βλέμμα) Διάβασε τι γράφει το πανό και θα καταλάβεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κάπως στενοχωρημένος) Δεν ξέρω να διαβάζω. Αλλά από αύριο θα πάω σχολείο! (Το πρόσωπό του φωτίζεται ξανά)

ΤΑΜΙΑΣ: Καλός είσαι του λόγου σου! Σε αυτό το πανό με τα μεγάλα κόκκινα γράμματα γράφει “Το μεγάλο θέατρο με τις μαριονέτες”.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και πόσο κάνει το εισιτήριο;

ΤΑΜΙΑΣ: Τρεις δεκάρες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν έχω τρεις δεκάρες. Μου δανείτε τρεις δεκάρες μέχρι αύριο;

ΤΑΜΙΑΣ: Δεν νομίζω!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σας πουλάω το σακάκι μου για τρεις δεκάρες!

ΤΑΜΙΑΣ: Και τι να το κάνω ένα σακάκι από εμπριμέ χαρτόνι; Δεν είναι της μόδας, άσε που αν βρέξει, δεν θα έχω λόγο να το φορέσω, θα λιώσει αμέσως.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τα παπούτσια μου;

ΤΑΜΙΑΣ: (Κοιτάζει τα παπούτσια του) Για να ανάψω φωτιά, καλά είναι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να, πάρτε το ωραίο μου κίτρινο καπελάκι. (Βγάζει το τριγωνικό καπέλο που φοράει στο κεφάλι και το δίνει στην ταμία)

ΤΑΜΙΑΣ: (Το μυρίζει και κάνει έναν μορφασμό απέχθειας. Του το δίνει πίσω) Τι να το κάνω ένα καπελάκι από αλευρόκολλα; Μπορεί να έρθουν τα ποντίκια και να μου το φάνε.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ξύνει το κεφάλι σκεφτικός και μετά διστακτικά βγάζει από την τσέπη του το αλφαβητάριο) Τρεις δεκάρες για αυτό το αλφαβητάριο; Είναι ολοκαίνουριο!

ΤΑΜΙΑΣ: (Περιφρονητικά) Τι να το κάνω; Αν είχες το τελευταίο ρομάντσο της Τούλας Αγαπούλας, το συζητάγαμε.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ 1: Ε, πισσικό, το αγοράζω εγώ το αλφαβητάριό σου. (Του δίνει τα χρήματα)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Α, τι καλά!

(Κρατάει με ευλάβεια το εισιτήριο που του έδωσε η ταμίας και κοιτάζει τη σκηνή, όπου ο Αρλεκίνος με την Αρλεκίνα κάνουν πως καυγαδίζουν. Ο

Αρλεκίνος σταματάει ξαφνικά, βάζει τα χέρια πάνω από τα μάτια σαν να ψάχνει κάποιον)

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ: Ουράνιοι θεοί! Είμαι ξύπνιος ή ονειρεύομαι; Κι όμως, αυτός εκεί κάτω είναι ο Πινόκιο!

ΑΡΛΕΚΙΝΑ: (Βάζει κι αυτή τα χέρια πάνω από τα μάτια. Χαρούμενη) Στ' αλήθεια είναι ο Πινόκιο!

ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ: Είναι ο Πινόκιο, ο αδελφός μας ο Πινόκιο! Γεια σου, Πινόκιο! (Χαιρετάνε φρενιασμένα)

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ: Πινόκιο, έλα στη σκηνή να αγκαλιάσεις τα ξύλινα αδέρφια σου!

(Ο Πινόκιο με μια τούμπα και ένα πήδο βρίσκεται κοντά στις μαριονέτες και για λίγο επικρατεί πανδαιμόνιο, αγκαλιάζονται, φιλιούνται, μιλάνε όλοι μαζί, χορεύουν)

ΦΩΝΗ ΘΕΑΤΗ: (Με δυσαρέσκεια) Θέλουμε να δούμε το έργο! Θέλουμε να δούμε το έργο! (Σφυρίγματα)

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: (Μπαίνει από την αριστερή μεριά της σκηνής. Είναι άσχημος και μεγαλόσωμος, με μια μακριά γενειάδα κι ένα μαστίγιο στο χέρι. Η φωνή του είναι βροντερή) Τι γίνεται εδώ; (Στον Πινόκιο) Γιατί ήρθες να αναστατώσεις το θέατρό μου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με τρεμάμενη φωνή) Εξοχότατε, το φταίξιμο δεν ήταν δικό μου!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Αρκετά! (Τον κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω, τον τσιμπάει) Χμ!! Αν σε πετάξω στη φωτιά, θα είσαι ό,τι πρέπει για το ψητό μου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κλαίει με μαύρο δάκρυ) Δεν θέλω να πεθάνω, δεν θέλω να πεθάνω!

(Ο Φαγοφωτιάς στην αρχή φαίνεται ασυγκίνητος. Οι άλλες μαριονέτες έχουν μαζευτεί τρομαγμένες και ψιθυρίζουν μεταξύ τους)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ, καλέ μου πατερούλη, που θα μείνετε χωρίς κανένα στήριγμα σε αυτόν τον κόσμο.

(Ο Φαγοφωτιάς κοιτάζει τον Πινόκιο, αλλά αμέσως αποστρέφει το βλέμμα, κοιτάζει δήθεν αδιάφορα από την άλλη μεριά, ενώ ταυτόχρονα φέρνει το χέρι στη μύτη)

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: (Ηχηρά) Αψού!!!!

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ: (Χαρούμενος στον Πινόκιο) Καλά νέα, αδερφέ μου! Ο Φαγοφωτιάς φταρνίστηκε, αυτό είναι σημάδι πως σε λυπήθηκε, οπότε σώθηκες!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σαστισμένος) Δηλαδή;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ: Να, όλοι οι άνθρωποι όταν λυπούνται κλαίνε ή κάνουν πως σκουπίζουν τα μάτια τους. Ο Φαγοφωτιάς, αντί γι' αυτό, φταρνίζεται.

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Αψού!!!! (Στον Πινόκιο) Σταμάτα να κλαις! Τα κλαψουρίσματά σου μου πόνεσαν το στομάχι. Νιώθω, νιώθω... Αψού, αψού!!!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Με τις υγείες σας!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Να σου χαρίσω τη ζωή, το φαγητό μου όμως γυρίζει στη σουβλα και δεν έχω άλλη φωτιά. Δεν μπορώ να το αφήσω μισοψημένο. Οπότε, αντί για εσένα, θα ρίξω στη φωτιά τον φίλο σου τον Αρλεκίνο.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ ΜΑΖΙ: (Τρόμος) Ω!!!!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κλαίει ξανά γοερά) Έλεος, κύριε Φαγοφωτιά!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: (Ανένδοτος) Δεν υπάρχουν κύριοι, εδώ!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έλεος, κύριε Ιππότη!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Δεν υπάρχουν ιππότες εδώ!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έλεος, κύριε Διοικητή!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Δεν υπάρχουν διοικητές εδώ!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έλεος, Εξοχότατε!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: (Μαλακώνει επιτέλους) Καλά λοιπόν, σταμάτα να τσιρίζεις και να κλαις. Μου πόνεσες τα αυτιά. Τι θέλεις από εμένα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να δώσετε χάρη στον φίλο μου, τον Αρλεκίνο.

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Μωρέ τι μας λες! Και πώς θα ψηθεί το φαγητό μου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ορθώνει περήφανα το μπόι του) Τότε, γνωρίζω ποιο είναι το καθήκον μου! Εμπρός, ρίξτε εμένα στη φωτιά! Δεν είναι δίκαιο να πεθάνει ο φίλος μου ο Αρλεκίνος!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΑΓΟΦΩΤΙΑ

(Πάνω στη μουσική του «Σοκολάτα Καρνέισον»)

ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ: Τον Πινόκιο απ' τη φωτιά ποιος θα τον βγάλει,

Τώρα που έχει ανάγκη μεγάλη

Ο Φαγοφωτιάς το αρνί θέλει να ψήσει,

Αλλιώς, τι συμφορά, θα μας ξυλίσει.

ΠΙΝΟΚΙΟ:

Εγώ όμως αψηφάω τους κινδύνους

Για τους φίλους μου τους Αρλεκίνους

Θα ανάψω τη φωτιά αντί γι' αυτούς

Γιατί έπαθα όσα δε βάζει ο νους.

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ:

Φτάνει άλλο πια, αψού!

Δεν βλέπω τον πάτο του ταψιού

Το φαί θα φάω μισοψημένο

Παρά τον δύστυχο να δω καμένο.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:

Μπράβο, ζήτω, μπράβο πάλι

Γλύτωσε όλων το κεφάλι

Ας πιούμε κι ας γιορτάσουμε παρέα

Γιατί η ζωή τελικά είναι ωραία.

ΠΙΝΟΚΙΟ

(Όλες οι μαριονέτες αρχίζουν να κλαίει από τη συγκίνηση. Ο Φαγοφωτιάς κοιτάζει από δω κι από εκεί, στο τέλος φταρνίζεται πέντε φορές μονοκοπανιά)

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Είσαι πολύ καλό παιδί. Έλα, δώσε μου μια αγκαλιά!

(Ο Πινόκιο του δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Οι μαριονέτες αρχίζουν να επευφημούν)

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Ησυχία! Ησυχία! (Στον Πινόκιο) Για πες μου εσύ! Πώς τον λένε τον μπαμπά σου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τζεπέτο!

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Και τι δουλειά κάνει;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τον φτωχό.

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Κερδίζει πολλά;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τόσα, που να μην έχει ποτέ του δεκάρα στην τσέπη. (Με τύψεις) Φανταστείτε πως για να μου αγοράσει αλφαβητάριο για το σχολείο, χρειάστηκε να πουλήσει το μονάκριβο παλτό του.

ΦΑΓΟΦΩΤΙΑΣ: Ο φτωχούλης! Αψού!!! Σαν να τον λυπάμαι. (Βγάζει από την τσέπη του νομίσματα) Να, πάρε πέντε χρυσά νομίσματα, να πας να του τα δώσεις, μαζί με τους χαιρετισμούς μου.

(Οι μαριονέτες πανηγυρίζουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Σκηνικό δάσους. Αριστερά από τη σκηνή ένα δέντρο, κοντά του η Αλεπού και ο Γάτος. Η Αλεπού είναι δήθεν κουτσή και στηρίζεται στον Γάτο, που είναι δήθεν τυφλός. Ο Πινόκιο πλησιάζει την Αλεπού και τον Γάτο.

ΑΛΕΠΟΥ: (Ευγενικά) Γεια σου, Πινόκιο!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σαστισμένος) Πώς και ξέρεις το όνομά μου;

ΑΛΕΠΟΥ: Γνωρίζω καλά τον μπαμπά σου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πού τον είδες;

ΑΛΕΠΟΥ: Έξω από την πόρτα του σπιτιού του.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τι έκανε;

ΑΛΕΠΟΥ: Έτρεμε από το κρύο, γιατί ήταν μόνο με το πουκάμισο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καημένε μου, μπαμπά! (Αποφασιστικά) Μα από δω και πέρα, δεν θα τρέμει άλλο.

ΑΛΕΠΟΥ: Γιατί;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί μεγαλοπιάστηκα.

ΑΛΕΠΟΥ: Εσύ μεγαλοπιάστηκες; (Γελάει τραχιά και περιπαικτικά, ο Γάτος τη μιμείται βάζοντας τις πατούσες στα μουστάκια του για να μη φανερωθεί)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Οργισμένος) Δεν βλέπω κανέναν λόγο να γελάτε! Λυπάμαι που θα σας κάνω να σας τρέχουν τα σάλια, αλλά αυτά εδώ (βγάζει και τους δείχνει τα νομίσματα) είναι πέντε χρυσά νομίσματα!

(Η Αλεπού τεντώνει το ζαρωμένο, δήθεν κουτσό της πόδι και ο Γάτος ανοίγει τα μάτια διάπλατα και αμέσως τα ξανακλείνει. Ο Πινόκιο δεν έχει καταλάβει το παραμικρό από τις κινήσεις τους)

ΑΛΕΠΟΥ: Και τώρα, τι θα τα κάνεις αυτά τα λεφτά;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πρώτα απ' όλα, θα αγοράσω ένα καινούριο παλτό με αστραφτερά κουμπιά για τον μπαμπάκα μου και μετά θα αγοράσω κι ένα αλφαβητάριο για μένα.

ΑΛΕΠΟΥ: Για σένα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ναι! Γιατί θέλω να πάω στο σχολείο και να στρωθώ στο διάβασμα.

ΑΛΕΠΟΥ: Καημένε μου! Κοίταξέ με! (Δείχνει το ζαρωμένο της πόδι) Έχασα το πόδι μου από την τρέλα μου να σπουδάσω!

ΓΑΤΟΣ: Κοίταξέ με! (Δείχνει τα κλειστά του μάτια) Έχασα τα μάτια μου από την τρέλα μου να σπουδάσω!

ΑΛΕΠΟΥ: (Κάνει πως σκέφτεται και ξαφνικά, σαν να της κατέβηκε μια μεγαλοφυής ιδέα) Να σου πω. Θέλεις να διπλασιάσεις τα χρυσά σου νομίσματα; Θέλεις αυτά τα πέντε άθλια νομίσματα, να τα κάνεις εκατό, χίλια, δύο χιλιάδες;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ενθουσιασμένος) Αν θέλω! Πώς όμως;

ΑΛΕΠΟΥ: Πολύ εύκολα! Αντί να γυρίσεις στο σπίτι σου, έλα μαζί μας!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και πού θα πάμε;

ΑΛΕΠΟΥ: Στη χώρα των Μπούφων.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σκέφτεται) Μπα, όχι, δεν θέλω να έρθω. Τώρα πια κοντεύω να φτάσω στο σπίτι μου κι εκεί με περιμένει ο πατέρας μου. Ποιος ξέρει πόσο θα ανησυχεί που δεν γύρισα πίσω! Καλά τα έλεγε ο Γρύλος για τα ανυπάκουα παιδιά, είχα όμως κι εγώ ένα σωρό ατυχίες. Ήταν κι ο Φαγοφωτιάς, που ήθελε να με ρίξει στη φωτιά για να ψηθεί το φαγητό του...

ΑΛΕΠΟΥ: (Τον διακόπτει ανυπόμονα) Καλά, καλά! Θέλεις να γυρίσεις στο σπίτι σου; Στο καλό! Τόσο το χειρότερο για σένα!

ΓΑΤΟΣ: Τόσο το χειρότερο για σένα!

ΑΛΕΠΟΥ: (Με γαλιφιά) Να το σκεφτείς καλά όμως Πινόκιο, γιατί κλωτσάς την τύχη σου!

ΓΑΤΟΣ: Την τύχη σου!

ΑΛΕΠΟΥ: Τα πέντε χρυσά σου νομίσματα θα μπορούσαν από τη μία μέρα στην άλλη να γίνουν δύο χιλιάδες.

ΓΑΤΟΣ: Δύο χιλιάδες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σαστισμένος) Μα πώς μπορούν να γίνουν τόσα πολλά;

ΑΛΕΠΟΥ: Θα στο εξηγήσω αμέσως. Πρέπει να ξέρεις πως στη Χώρα των Μπούφων υπάρχει το Χωράφι των Θαυμάτων. Πας εκεί, σκάβεις μια τρύπα και ρίχνεις μέσα, ας πούμε, το ένα χρυσό σου νόμισμα. Ξανασκεπάζεις την τρύπα με χώμα, ποτίζεις με νερό από την πηγή, δύο κουβάδες παρακαλώ, και ρίχνεις (διστάζει λίγο) και μια στάλα αλάτι. Γυρίζεις και ξαπλώνεις το βράδυ στο κρεβατάκι σου και το πρωί πας στο χωράφι και τι βρίσκεις;

ΓΑΤΟΣ: Τι βρίσκεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι βρίσκεις;

ΑΛΕΠΟΥ: Ένα ωραίο δέντρο! Γιατί όλο το βράδυ το νόμισμά σου βλάσταινε κι άνθιζε και το πρωί το δέντρο έχει πάνω του τόσα νομίσματα που δεν έχεις φανταστεί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μπερδεμένος) Δηλαδή, αν έθαβα εκεί τα πέντε μου νομίσματα, πόσα θα έβρισκα το επόμενο πρωί;

ΑΛΕΠΟΥ: Εύκολο να το λογαριάσεις. Βάλε ότι κάθε νόμισμα σου δίνει ένα τσαμπί με πεντακόσια νομίσματα, κι εσύ έχεις φυτέψει πέντε, τότε θα σε περιμένουν δυόμιση χιλιάδες γυαλιστερά νομίσματα!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μέσα στην τρελή χαρά) Τι καλά! Θα κρατήσω τα δύο χιλιάδες δικά μου και τα άλλα πεντακόσια θα τα μοιράσω σε εσάς τους δύο.

ΑΛΕΠΟΥ: (Δήθεν προσβεβλημένη) Θα τα μοιράσεις σε εμάς; Θεός φυλάξει!

ΓΑΤΟΣ: Θεός φυλάξει!

ΑΛΕΠΟΥ: (Περιφρονητικά) Εμείς δεν το κάνουμε για το δικό μας συμφέρον, αλλά για να πλουτίσουν οι άλλοι!

ΓΑΤΟΣ: Οι άλλοι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι καλοί που είστε! Τότε, έρχομαι μαζί σας!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

(Εκστασιασμένη. Πάνω στη μουσική του «Over the rainbow»)

Πέρα στη Χώρα των Μπούφων

Θα βρεις προκοπή

Άκου κι εμένα που όλοι με λένε

Μια αλεπού πονηρή.

Πέρα σ' εκείνο το χωράφι

Θαυμάτων τον αγρό

Τα δέντρα τα ξεχωρίζεις

Από τον χρυσό καρπό.

Κι αν κάνεις ό,τι θα σου πω

Θα ζήσεις μες στα πλούτη

Και τίποτ άλλο δε ζητώ

Παρά αγάπη να σκορπώ και ευτυχία.

ΓΑΤΟΣ: Και ευτυχίααααα!

ΑΛΕΠΟΥ: Στη χώρα ετούτη!!!!

ΑΛΕΠΟΥ: Πάμε πιο κάτω για μια δουλειά, και να έρθεις να μας βρεις στην Ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας. Να την εκεί κάτω! (Δείχνει αόριστα)

(Η Αλεπού και ο Γάτος φεύγουν στα κουτσά η μία, στα τυφλά ο άλλος)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Λίγη ξεκούραση προτού γίνω πλούσιος δεν βλάπτει.

(Εμφανίζεται ο Ομιλών Γρύλος ξαφνικά μπροστά του. Αναβοσβήνει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τρομάζει) Ποιος είσαι;

ΓΡΥΛΟΣ: (Με αχνή φωνή) Είμαι η σκιά του Ομιλούντα Γρύλου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι θέλεις από εμένα;

ΓΡΥΛΟΣ: Να σου δώσω μια συμβουλή. Γύρνα πίσω και να πας τα νομίσματά σου στον πατέρα σου, που κλαίει και απελπίζεται που λείπεις τόσο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ο πατέρας μου θα είναι από αύριο πολύ σπουδαίος γιατί θα του πτώ ολόκληρη περιουσία.

ΓΡΥΛΟΣ: Παιδί μου, μην εμπιστεύεσαι αυτούς που υπόσχονται πως θα σε κάνουν πλούσιο σε μία μέρα. Συνήθως ή παλαβοί είναι ή απατεώνες. Άκουσέ με και γύρνα στον πατέρα σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ όμως θέλω να προχωρήσω!

ΓΡΥΛΟΣ: Είναι αργά!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θέλω να προχωρήσω!

ΓΡΥΛΟΣ: Η νύχτα είναι σκοτεινή!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θέλω να προχωρήσω!

ΓΡΥΛΟΣ: Να θυμάσαι ότι τα παιδιά που θέλουν να κάνουν το δικό τους, αργά ή γρήγορα το μετανιώνουν.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Νευριάζει) Ώχου! Πάλι τα ίδια. Καληνύχτα, Γρύλε!

ΓΡΥΛΟΣ: Καληνύχτα, Πινόκιο! Κι ο Θεός να σε φυλάει από τα μπερδέματα κι από τους ληστές.

(Το φως του Γρύλου σβήνει και ο Πινόκιο μένει μόνος. Η σκηνή με λίγο φως)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα την αλήθεια, πόσο άτυχα είμαστε εμείς τα καημένα τα παιδιά! Όλοι μας φωνάζουν, μας προειδοποιούν, μας δίνουν συμβουλές. Όλοι θέλουν να γίνουν δάσκαλοί μας. Ακόμα και οι Γρύλοι που μιλάνε. Ακούς εκεί! Επειδή δεν πήρα στα σοβαρά τα λόγια εκείνου του απαισιόδοξου Γρύλου, ποιος ξέρει πόσες συμφορές θα πρέπει να μου τύχουν! Ακόμα και ληστές είπε πως μπορεί να συναντήσω! Εγώ όμως δεν πιστεύω στους ληστές. Νομίζω πως τους σκαρφίστηκαν οι μπαμπάδες για να φοβίζουν τα παιδιά που θέλουν να βγαίνουν έξω τη νύχτα. (Κορδώνεται) Ε, και πες πως συναντούσα τους ληστές. Θα τους έλεγα «Κύριοι ληστές, τι θέλετε από εμένα; Να ξέρετε, με εμένα δεν τα βάζει κανείς. Γι' αυτό, άντε στο καλό, ήσυχα ήσυχα!» Κι όπως θα τους τα έλεγα όλα αυτά σοβαρά σοβαρά, οι ληστές θα γινόντουσαν καπνός. (Το σκέφτεται ξανά) Μπορεί όμως να μην ήταν και τόσο έξυπνοι ώστε να το σκάσουν, οπότε θα το έσκαγα εγώ, κι έτσι θα τελείωνε η ιστορία.

(Μέσα στο μισοσκόταδο ακούγεται ένας θόρυβος σαν θρόισμα. Ξαφνικά εμφανίζονται δύο φιγούρες –είναι η Αλεπού και ο Γάτος που φοράνε μαύρα σακιά)

ΑΛΕΠΟΥ: Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!

ΓΑΤΟΣ: Τη ζωή σου!

(Ο Πινόκιο τρομοκρατημένος χώνει στο στόμα τα νομίσματά του και κάνει μια παντομίμα για να δείξει στους ληστές πως δεν έχει δεκάρα επάνω του)

ΑΛΕΠΟΥ: Άντε, άντε, μας τρέλανεσ στη φλυαρία! Δώσε τα λεφτά!

ΓΑΤΟΣ: Τα λεφτά!

(Ο Πινόκιο κάνει παντομίμα που σημαίνει πως δεν έχει λεφτά)

ΑΛΕΠΟΥ: Φανέρωσε τα λεφτά, ειδάλλως πέθανες!

ΓΑΤΟΣ: Πέθανες!

ΑΛΕΠΟΥ: Κι αφού σε σκοτώσουμε, θα σκοτώσουμε και τον πατέρα σου!

ΓΑΤΟΣ: Και τον πατέρα σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Όχι, όχι τον πατέρα μου! (Ακούγεται ο ήχος νομισμάτων που κουδουνίζουν)

ΑΛΕΠΟΥ: (Σκύβει πιο κοντά) Α, πονηρέ! Στη γλώσσα τα έχεις! Φτύστα αμέσως!

ΓΑΤΟΣ: Αμέσως!

(Ο Πινόκιο κουνάει αρνητικά το κεφάλι)

ΑΛΕΠΟΥ: Τώρα θα δεις πώς θα τα φτύσεις.

ΓΑΤΟΣ: Θα τα φτύσεις!

(Η Αλεπού και ο Γάτος γαργαλάνε τον Πινόκιο, του τσιμπάνε τη μύτη, εκείνος ξαφνικά δίνει μία και τους ξεφεύγει, αρχίζουν και οι τρεις να τρέχουν στη σκηνή, ώσπου τον πιάνουν και τον δένουν στο δέντρο.

ΑΛΕΠΟΥ: Κάτσε εδώ όλη τη νύχτα και το πρωί που θα σου έχει βγει η γλώσσα έξω τα ξαναλέμε!

ΓΑΤΟΣ: Τα ξαναλέμε!

(Φεύγουν και αφήνουν τον Πινόκιο μόνο)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κλαψουρίζει) Αχ, μπαμπάκα μου και να ήσουν εδώ! Σβήνω!

ΠΙΝΟΚΙΟ

(Τα φώτα χαμηλώνουν ακόμα περισσότερο)

ΦΩΝΗ ΝΕΡΑΙΔΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΠΛΕ ΜΑΛΛΙΑ: Ποιος είναι αυτός ο δύσμοιρος;

Μέσα στη νύχτα, μόνος στο δάσος. Μα είναι δεμένος στο δέντρο.

Καημένε μου! Πρέπει να τον βοηθήσω!

(Σβήνουν τα φώτα, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΠΛΕ ΜΑΛΛΙΑ)

Δωμάτιο στο σπίτι της Νεράιδας με τα μπλε μαλλιά. Ο Πινόκιο αναισθητός ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Χαμηλό τραπεζάκι δίπλα του. Η Νεράιδα και κοντά της οι τρεις γιατροί, ο Κόρακας, η Κουκουβάγια και ο Γρύλος. Η αμφίεση ανάλογη.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Ρίχνει ένα συμπονετικό βλέμμα στον Πινόκιο και μετά απευθύνεται στους γιατρούς) Θα ήθελα να μου πείτε, κύριοι, αν αυτή εδώ η μαριονέτα είναι ζωντανή ή πεθαμένη.

ΚΟΡΑΚΑΣ: (Πλησιάζει τον Πινόκιο, του πιάνει τη μύτη, τα δάχτυλα των ποδιών, από εδώ κι από εκεί. Γυρίζει στους υπόλοιπους με σοβαρό ύφος) Κατά τη γνώμη μου η μαριονέτα είναι σίγουρα πεθαμένη. Μα αν ατυχώς δεν είναι πεθαμένη, τότε αυτό θα ήταν μία σαφής ένδειξη ότι εξακολουθεί να είναι ζωντανή!

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ: (Παραμερίζει τον Κόρακα και ρίχνοντας μια επιφανειακή ματιά στον Πινόκιο απευθύνεται στους υπόλοιπους) Λυπάμαι, αλλά θα διαφωνήσω με τον εξαιρετο φίλο και συνάδελφο. Κατά τη δική μου γνώμη η μαριονέτα είναι ζωντανή. Μα αν ατυχώς δεν ήταν ζωντανή, αυτό τότε θα ήταν μία σαφής ένδειξη ότι αληθώς είναι πεθαμένη.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Προς τον Γρύλο) Και εσείς, δεν λέτε τίποτα;

ΓΡΥΛΟΣ: Εγώ λέω ότι ο συνετός γιατρός, όταν δεν ξέρει τι να πει, το καλύτερο που μπορεί να κάνει είναι να σιωπήσει. Κατά τα άλλα, ετούτη εδώ η μαριονέτα δεν μου είναι άγνωστη. Τη γνωρίζω από τότε που ήταν ένα κομμάτι ξύλο.

(Ο Πινόκιο, ακίνητος μέχρι εκείνη τη στιγμή, τινάζεται και όλο το κρεβάτι κουνιέται)

ΓΡΥΛΟΣ: Αυτή εδώ η μαριονέτα είναι άσσος στις κατεργαριές.

(Ο Πινόκιο ανοίγει τα μάτια και τα ξανακλείνει αμέσως)

ΓΡΥΛΟΣ: Είναι ένα παλιόπαιδο, ένας τεμπελάκος, ένας κατεργάρης.

(Ο Πινόκιο κρύβει το πρόσωπό του κάτω από τα σκεπάσματα)

ΓΡΥΛΟΣ: Αυτή εδώ η μαριονέτα είναι ένας ανυπάκουος γιος που θα κάνει τον πατέρα του να πεθάνει από την καρδιά του.

(Ο Πινόκιο κλαίει κάτω από τα σκεπάσματα. Ο Γρύλος παραμερίζει τα σκεπάσματα και τον αποκαλύπτει, όλοι θαυμάζουν)

ΚΟΡΑΚΑΣ: Όταν ο πεθαμένος κλαίει, αυτό είναι σημάδι ότι πάει να γίνει καλά.

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ: Λυπάμαι που θα έρθω σε αντιπαράθεση με τον εξαιρετο φίλο και συνάδελφο, αλλά όταν ο πεθαμένος κλαίει είναι σημάδι που δεν του άρεσε που πέθανε.

(Οι τρεις γιατροί σηκώνουν τα χέρια ψηλά και αποχωρούν από το δωμάτιο)

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Πλησιάζει τον Πινόκιο, αγγίζει το μέτωπό του) Ποπό, ψήνεσαι στον πυρετό. (Παίρνει ένα ποτήρι νερό από το τραπεζάκι, διαλύει μια σκόνη μέσα και το δίνει στον Πινόκιο) Πιες το και σε λίγες μέρες θα έχεις γίνει καλά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Στραβώνει το στόμα, κλαψουρίζει) Γλυκό είναι ή πικρό;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Πικρό, μα θα σου κάνει καλό.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν το θέλω! Δεν μου αρέσουν τα πικρά!

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Κανακευτικά) Πιες το και όταν το πιεις, θα σου δώσω ένα μπισκοτάκι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να φάω πρώτα το μπισκοτάκι και μετά θα το πιω.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Μου το υπόσχεσαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ναι.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Του δίνει το μπισκότο) Πιες το φάρμακο τώρα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Φέρνει το ποτήρι κοντά στη μύτη του, πλαταγίζει τη γλώσσα, σουφρώνει με αηδία τα χείλη) Δεν μπορώ, η μυρωδιά του είναι απαίσια.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Του δίνει με υπομονή άλλο ένα μπισκότο) Έλα τώρα, πιες το.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν γίνεται, με ενοχλεί αυτό το μαξιλάρι που έχω στα πόδια. (Η Νεράιδα παίρνει το μαξιλάρι) Δεν γίνεται. Δεν μπορώ να το πιω!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τι σε ενοχλεί πάλι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σαν να το σκέφτεται λίγο) Με ενοχλεί που είναι ανοιχτή η πόρτα της κάμαρης. (Η Νεράιδα κλείνει την πόρτα και τότε ο Πινόκιο έχοντας πια ξεμείνει από δικαιολογίες βάζει τα κλάματα) Δεν θέλω να πιω το πικρό φάρμακο, δεν το θέλω, δεν το θέλω.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Είσαι πολύ άρρωστος, αγόρι μου. Θα το μετανιώσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν με νοιάζει, δεν με νοιάζει!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Σε λίγες ώρες ο πυρετός θα σε στείλει στον άλλο κόσμο. Θα πεθάνεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλύτερα παρά να πιω αυτό το απαίσιο φάρμακο.

(Μπαίνει στο δωμάτιο ένα μεγαλόσωμο κουνέλι ντυμένο στα μαύρα. Κρατάει μια λαμπάδα)

ΚΟΥΝΕΛΙ: (Με σοβαρό ύφος) Πινόκιο, ήρθα να σε πάρω.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τρομοκρατημένος) Μα... μα... είμαι ζωντανός ακόμα.

ΚΟΥΝΕΛΙ: Ακόμα ναι, αλλά σου απομένει ελάχιστη ζωή αφού αρνήθηκες το γιατρικό. Οπότε, το γοργόν και χάριν έχει.

(Ο Πινόκιο αρπάζει το ποτήρι και πίνει μονορούφι. Μετά πετάγεται με ένα σάλτο από το κρεβάτι, το Κουνέλι φεύγει μουρμουρίζοντας)

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Χαμογελώντας) Αλήθεια λοιπόν, σου έκανε καλό το φάρμακό μου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αν μου έκανε λέει! Ξαναγεννήθηκα!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τότε γιατί έκανες τόσα νάζια για να το πεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί όλα τα παιδιά έτσι είμαστε. Πιο πολύ μας φοβίζουν τα φάρμακα παρά οι αρρώστιες.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Τον αγκαλιάζει) Πόσα ξέρεις εσύ! Πες μου όμως, πώς βρέθηκες στα χέρια των ληστών;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Παίρνει ανάσα και λέει μονοκοπανιά) Ήταν που ο κουκλοπαίχτης ο Φαγοφωτιάς δεν ήθελε τελικά να ψήσει το φαγητό του και μου έδωσε τα χρυσά νομίσματα να τα πάω στον πατέρα μου, όμως στον δρόμο συνάντησα την Αλεπού και τον Γάτο και μου είπαν πως μπορώ να πολλαπλασιάσω τα νομίσματα αν πήγαινα μαζί τους στο Χωράφι των Θαυμάτων, και μετά μου είπαν πως θα πάνε σε μια δουλειά και θα συναντιόμασταν στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας και μετά που πήγαινα εκεί, ήταν σκοτεινά και συναντάω δυο ληστές ντυμένους με σακιά και μου λένε να τους δώσω τα λεφτά μου ή τη ζωή μου κι εγώ δεν τα έδινα, γιατί τα είχα βάλει στο στόμα, και παλέψαμε και τους ξέφυγα, αλλά με έφτασαν και με έδεσαν στο δέντρο να πεθάνω.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Και τώρα πού είναι τα νομίσματα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τα έχασα. (Αμέσως η μεγάλη του μύτη γίνεται ακόμη μεγαλύτερη)

ΝΕΡΑΙΔΑ: Και πού τα έχασες;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Στο δάσος, εδώ κοντά. (Η μύτη του γίνεται ακόμα πιο μεγάλη)

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τότε, να ψάξουμε να τα βρούμε. Να ξέρεις, ό,τι χάνεται στο διπλανό δάσος, ξαναβρίσκεται.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σαν να το σκέφτεται τι ψέμα θα ξεφουρνίσει) Α, τώρα το θυμήθηκα. Δεν τα έχασα, τα κατάπια όταν ήπια το φάρμακο. (Η μύτη του μεγαλώνει ακόμα περισσότερο. Κάθε φορά που μεγαλώνει η μύτη του Πινόκιο ακούγεται ένας χαρακτηριστικός ήχος, κάτι σαν πλοοονκ!!!)

(Η Νεράιδα γελάει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί γελάτε;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Γελάω με το ψέμα που είπες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα, δεν είπα ψέμα.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τα ψέματα αγόρι μου τα καταλαβαίνει κανείς αμέσως γιατί είναι δύο ειδών. Ή έχουν κοντά πόδια ή μεγάλη μύτη. Τα δικά σου είναι από τα δεύτερα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τραβάει τη μύτη του από εδώ, την τραβάει από εκεί, τίποτα) Μα δεν θέλω να έχω τέτοια μυτόγκα!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Περίμενε! (Περνάει το χέρι της πάνω από τη μύτη του Πινόκιο κι αυτή γυρίζει στο κανονικό της)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χαρούμενος) Τι καλή που είστε, Νεράιδα μου! Πολύ σας αγαπάω.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Κι εγώ σε αγαπάω, Πινόκιο. Θα ήθελες να μείνεις μαζί μου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πολύ θα το ήθελα, αλλά πρέπει να βρω τον πατερούλη μου. Θα έχει τρελαθεί από τη στενοχώρια του.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Έχω στείλει να τον ειδοποιήσουν. Τώρα όπου να 'ναι θα πλησιάζει.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τότε, θα τρέξω να τον προϋπαντήσω.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Εντάξει, αλλά να προσέχεις.

(Ο Πινόκιο φεύγει χαρούμενος, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΚΟΥΝΑΒΙΩΝ

Αριστερά σκηνικό δάσους, δεξιά σκηνικό αγρού. Πινόκιο, Αλεπού και Γάτος.

ΑΛΕΠΟΥ: (Με ψεύτικη χαρά) Να κι ο αγαπητός μας φίλος, ο Πινόκιο. Πώς από εδώ;

ΓΑΤΟΣ: Πώς από εδώ;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Είναι μεγάλη ιστορία που θα σας διηγηθώ με την ησυχία μου. Να ξέρετε όμως πως τις προάλλες που θα σας συναντούσα στην Κόκκινη Καραβίδα, μου επιτέθηκαν ληστές!

ΑΛΕΠΟΥ: (Με αποτροπιασμό) Ληστές! Και τι ήθελαν;

ΓΑΤΟΣ: Τι ήθελαν;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ήθελαν να μου κλέψουν τα χρυσά μου νομίσματα.

ΑΛΕΠΟΥ: Τους άτιμους!

ΓΑΤΟΣ: Τους άτιμους!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ όμως τους ξέφυγα, κι έπειτα αυτοί με κυνήγησαν και στο τέλος με έπιασαν και με έδεσαν στο δέντρο να πεθάνω.

ΑΛΕΠΟΥ: Τι άλλο θα ακούσει κανείς! Σε τι κόσμο είμαστε καταδικασμένες να ζούμε εμείς οι ευγενικές ψυχές! Πού να βρούμε καταφύγιο!

ΓΑΤΟΣ: Καταφύγιο!

ΑΛΕΠΟΥ: Και τώρα, τι κάνεις σε αυτά τα μέρη.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Περιμένω να συναντήσω τον πατερούλη μου, που έρχεται από στιγμή σε στιγμή.

ΑΛΕΠΟΥ: Και τα χρυσά σου νομίσματα, τι απέγιναν;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τα έχω στην τσέπη μου.

ΑΛΕΠΟΥ: (Κουνάει το κεφάλι) Αχ! Πινόκιο, και να σκεφτείς πόσα πολλά νομίσματα θα είχες τώρα, αν άκουγες τη συμβουλή μας! Μα, γιατί δεν πας να τα σπείρεις στο Χωράφι των Θαυμάτων, όπως σου είπαμε. Να, εδώ κοντά είναι!

ΓΑΤΟΣ: Είναι, είναι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν μπορώ σήμερα, μια άλλη μέρα!

ΑΛΕΠΟΥ: Μια άλλη μέρα θα είναι αργά. Το χωράφι το αγόρασε ένας κύριος και από αύριο δεν θα επιτρέψει σε κανέναν να σπέρνει νομίσματα.

ΓΑΤΟΣ: Σε κανέναν!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σκεφτικός) Και είναι μακριά το Χωράφι των Θαυμάτων;

ΑΛΕΠΟΥ: Άντε καλέ, εδώ κοντά είναι. Να εκεί κάτω! (Δείχνει αόριστα)

ΓΑΤΟΣ: Εκεί κάτω! (Δείχνει από την ανάποδη μεριά)

ΑΛΕΠΟΥ: Δεν πρέπει να χάσεις την ευκαιρία. Θα σπείρεις και σε μισή ώρα θα έχεις τσαμπιά νομίσματα. Κι εμείς εκεί τραβάμε, έλα μαζί μας!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Άντε, πάμε!

(Οι τρεις τους περπατάνε, τα φώτα χαμηλώνουν. Όταν ανάβουν ξανά, βρίσκονται στην άλλη άκρη της σκηνής και κοιτάνε και οι τρεις ένα

βουναλάκι χώμα. Για σκηνική οικονομία μπορεί να υπάρχει μια άδεια γλάστρα)

ΑΛΕΠΟΥ: Ορίστε, αυτό ήταν! Τόση φασαρία πια!

ΓΑΤΟΣ: Πια!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τώρα;

ΑΛΕΠΟΥ: Κάνε μια βόλτα εδώ γύρω και σε είκοσι λεπτά το πολύ θα δεις έναν θάμνο να φυτρώνει και τα κλαδιά του φορτωμένα με νομίσματα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλοί μου φίλοι! Σας αξίζει ένα καλό δώρο!

ΑΛΕΠΟΥ: Δεν θέλουμε δώρα εμείς. Μας φτάνει που σου μάθαμε τον τρόπο να πλουτίσεις χωρίς να κουραστείς. Είμαστε τόσο ευχαριστημένοι, σαν να είχαμε γιορτή. Καλή σοδειά!

ΓΑΤΟΣ: Καλή σοδειά!

(Ο Πινόκιο φεύγει από τη μία μεριά της σκηνής και η Αλεπού με τον Γάτο από την άλλη. Τα φώτα μισοσβήνουν, ανάβουν ξανά και βλέπουμε τον Πινόκιο μόνο του)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα για σκέψου! Σε λίγο θα έχω χίλια, μπορεί και δύο χιλιάδες νομίσματα. Και αν αντί για δύο χιλιάδες, έβρισκα πέντε ή και δέκα χιλιάδες; Θα αποκτούσα ένα όμορφο παλάτι και χίλια ξύλινα αλογάκια και χίλιους στάβλους να τα έχω μέσα και ένα κελάρι με ζαχαρωτά, και τούρτες και αμυγδαλωτά!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

(Πάνω στη μουσική του «Νοσταλγός του rocknroll»)

Θα θελα να είχα δικό μου ένα παλάτι

Να έμπαινα σε ολονών το μάτι

Και θα ζούσα μέσα στη χλιδή

Όροφους τεράστιους μ' όλα τα καλούδια

Κήπους με περίεργα εξωτικά λουλούδια

Και παγώνια στην αυλή.

Άλογα και πάνω τους πάνοπλους ιππότες,

Στάβλους κι υπηρέτες και διακόσιες κότες

Τι χρυσή ζωή!

Τούρτες και μπισκότα, παγωτό καϊμάκι

Σαντιγύ και φράουλες μέσα στο χωνάκι

Σοκολάτα και λικέρ πολύ.

Όλα αυτά επιθυμώ, μες σε όνειρο να ζω

Τι ζητάω, το ξύλινο παιδί!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Καθώς τα λέει αυτά, προχωράει προς τη γλάστρα όπου έχει σπείρει τα νομίσματα. Κοιτάζει από εδώ, κοιτάζει από εκεί, ξύνει το κεφάλι του) Μήπως δεν πέρασε η ώρα; Μπα, μπορεί να χρειάζεται λίγο νερό ακόμα.

(Ακούγεται γέλιο)

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: (Προσγειώνεται δίπλα στον Πινόκιο και ξύνει τα πλουμιστά φτερά του) Μπα σε καλό σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί γελάς, αγενή Παπαγάλε;

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: Γελάω με τους μπουφους που πιστεύουν κάθε ανοησία και ξεγελιούνται από όσους είναι πιο πονηροί από αυτούς.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Θιγμένος) Μήπως μιλάς για εμένα;

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: Ναι, για εσένα μιλάω, καημένε Πινόκιο! Για σένα που είσαι τόσο ευκολόπιστος που πιστεύεις ότι τα λεφτά μπορείς να τα σπείρεις και να τα μαζέψεις στα χωράφια, όπως σπέρνουν τα φασόλια και τις κολοκύθες. Κι εγώ το πίστεψα κάποτε και τώρα το πληρώνω. Τώρα

γνωρίζω πως για να βγάλει κάποιος τίμια λεφτά πρέπει να ξέρει να τα κερδίζει με τον κόπο των χεριών ή του μυαλού του.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Φοβισμένος) Δεν σε καταλαβαίνω.

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: Τότε να σου εξηγήσω καλύτερα. Όσο έλειπες, η Αλεπού και ο Γάτος ξαναγύρισαν, ξέθαψαν τα νομίσματα, και έγιναν καπνός!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Απαρηγόρητος στην αρχή, θυμωμένος μετά) Θα τους καταγγείλω, η δικαιοσύνη θα με δικαιώσει!

(Τα φώτα χαμηλώνουν και εμφανίζεται ο Ομιλών Γρύλος)

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: (Στο κοινό) Η δικαιοσύνη όμως είναι τυφλή. Ο Πινόκιο πήγε στο δικαστήριο για να καταγγείλει τους δύο απατεώνες, οι δικαστές όμως έβαλαν αυτόν φυλακή μέχρι που ο νέος αρχηγός της χώρας έδωσε χάρη σε όλους τους απατεώνες. Ο Πινόκιο ελεύθερος πια πήρε τον δρόμο για το σπίτι της Νεράιδας. Μα είχε τέτοια πείνα που μπήκε σε ένα χωράφι να φάει λίγα σταφύλια. Κι εκεί πάνω πιάστηκε στο δόκανο. (Ακούμε την πονεμένη φωνή του Πινόκιο) Αμέσως φτάνει ο χωρικός.

(Εμφανίζεται ο Χωρικός, κρατάει κολάρο και αλυσίδα σκύλου και ένα μπαστούνι)

ΧΩΡΙΚΟΣ: Κλεφταράκο! Σε έπιασα. Όστε εσύ μου αρπάζεις τις κότες! (Κουνάει απειλητικά το μπαστούνι του)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν είμαι εγώ, όχι! Εγώ τα σταφύλια ήθελα να φάω.

ΧΩΡΙΚΟΣ: Όποιος κλέβει σταφύλια, μπορεί να κλέψει και κοτόπουλα. Άσε και θα σε κανονίσω εγώ. Θα το θυμάσαι για πολύ καιρό. (Βουτάει τον Πινόκιο από το σβέρκο και του φοράει το περιλαίμιο και την αλυσίδα) Είναι αργά και θέλω να γυρίσω στο κρεβάτι μου. Έλα όμως που ο σκύλος μου, ο Μελάμπο, ψόφησε και ποιος θα φυλάει τώρα τις κότες μου; Μια χαρά θα μου χρησιμέψεις εσύ για φύλακας. (Ξεκινάει να φύγει, κοντοστέκεται) Κι αν για κακή σου τύχη έρθουν οι κλέφτες, θυμήσου να γαυγίσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ

(Ο Πινόκιο απαρηγόρητος, σέρνει τα βήματά του μέχρι την άλλη άκρη της σκηνής μαζί με την αλυσίδα. Στο τέλος ξαπλώνει στο πάτωμα)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κλαψουρίζει) Καλά να πάθω! Ήθελα να τεμπελιάζω και να αλητεύω. Έδωσα εμπιστοσύνη σε κακές παρέες. Αν ήμουν σαν τα άλλα τα παιδιά, θα ήμουν τώρα στο κρεβατάκι μου στο σπίτι του μπαμπά μου, και όχι στη μέση των χωραφιών να κάνω το μαντρόσκυλο. Αχ! Και να μπορούσα να ξαναγεννηθώ.

(Τα φώτα χαμηλώνουν, εστιάζουν στον Γρύλο)

ΓΡΥΛΟΣ: Κι ο Πινόκιο αποκοιμήθηκε και ποιος ξέρει τι ονειρευόταν όταν εμφανίστηκαν τα κουνάβια που πέρασαν τον Πινόκιο για τον σκύλο του χωρικού.

(Φώτα στα κουνάβια και στον Πινόκιο)

ΚΟΥΝΑΒΙ 1: Καλό σου βράδυ, Μελάμπο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μισοσηκώνεται από το πάτωμα αγουροξυπνημένος) Δε με λένε Μελάμπο.

ΚΟΥΝΑΒΙ 2: Και τότε ποιος είσαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Είμαι ο Πινόκιο.

ΚΟΥΝΑΒΙ 3: Και τι κάνεις εδώ πέρα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κάνω το μαντρόσκυλο. Ο Μελάμπο δεν υπάρχει πια. Ήταν γέρος και πέθανε σήμερα το πρωί.

ΚΟΥΝΑΒΙ 1: (Λυπημένα) Α! Κι ήτανε τόσο καλός. Μα κρίνοντας από τη φυσιογνωμία σου κι εσύ μοιάζεις σκύλος με τρόπους.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Συγγνώμη, αλλά δεν είμαι σκύλος, είμαι μαριονέτα.

ΚΟΥΝΑΒΙ 2: Και γιατί κάνεις το μαντρόσκυλο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αναστενάζει) Για τιμωρία μου.

ΚΟΥΝΑΒΙ 3: Ωραία, λοιπόν. Θα σου προτείνουμε τους ίδιους όρους που είχαμε συμφωνήσει με τον μακαρίτη τον Μελάμπο, και θα είσαι ευχαριστημένος.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και ποιοι είναι αυτοί;

ΚΟΥΝΑΒΙ 1: Θα ερχόμαστε μια φορά τη βδομάδα, θα μπαίνουμε στο κοτέτσι και θα αρπάζουμε επτά κότες. Τίς έξι θα τις κρατάμε για πάρτη μας, και τη μία θα τη δίνουμε σε σένα, με τον όρο να κάνεις τα στραβά μάτια, δηλαδή πως κοιμάσαι, οπότε ούτε που θα γαυγίσεις για να ειδοποιήσεις τον χωρικό.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΚΟΥΝΑΒΙΩΝ

(Πάνω στη μουσική του «Αυτό το μάμπο το μπραζιλέρο»)

Θα βρεις κάτω από την καρδιά

Ένα πεσκέσι τροφαντό

Για σένα μόνο!

Θα δεις πόσο καλή δουλειά

Θα γίνει μέσα στο λεπτό

Τη νύχτα αυτή!

Με τον Μελάμπο, τον καλό σκύλο,

Με τον Μελάμπο, εμείς!

Μες στο κοτέτσι καλοπερνάμε

Δεν χαμπαριάζει κανείς!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έτσι έκανε και ο Μελάμπο;

ΚΟΥΝΑΒΙ 2: Έτσι ακριβώς. Γι' αυτό και τα πηγαίναμε πάντα πολύ καλά. Κοιμήσου τώρα εσύ, θα αρπάξουμε εμείς τις κότες, και φεύγοντας θα σου αφήσουμε μία.

(Τα φώτα χαμηλώνουν, εστιάζουν πάλι στον Γρύλο)

ΓΡΥΛΟΣ: Μα δεν είχαν προλάβει να μπουν στο κοτέτσι και ο Πινόκιο κλείνει κι αμπαρώνει την πόρτα και τους κλειδώνει μέσα. (Ακούγονται ήχοι κλειδιών) Και μετά άρχισε να γαυγίζει. (Ακούμε τον Πινόκιο να γαυγίζει)

(Τα φώτα δυναμώνουν, εμφανίζεται ο χωρικός με σκουφί ύπνου στο κεφάλι και φανάρι στα χέρια)

ΧΩΡΙΚΟΣ: Τι έγινε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ήρθαν οι κλέφτες.

ΧΩΡΙΚΟΣ: Και πού είναι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τους έκλεισα στο κοτέτσι.

ΧΩΡΙΚΟΣ: (Χαϊδεύει τον Πινόκιο και του μιλάει γλυκά) Πώς έγινε και ξεσκέπασες τους κλέφτες; Μα, να σκεφτείς πως ο πιστός μου ο Μελάμπο δεν κατάλαβε ποτέ του τίποτα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα ήταν γέρος ο καημένος! (Στο κοινό) Τώρα που πέθανε ο κακομοίρης, γιατί να τον κατηγορήσω; Δεν ωφελεί!

ΧΩΡΙΚΟΣ: Μπράβο σου! Κι εγώ για το καλό που μου έκανες, σε αφήνω ελεύθερο να γυρίσεις στο σπίτι σου. (Του βγάζει την αλυσίδα και το κολάρο, τα φώτα χαμηλώνουν και εστιάζουν ξανά στον Γρύλο)

ΓΡΥΛΟΣ: Και ο Πινόκιο ανακουφισμένος πήρε τον δρόμο για να βρει το σπιτάκι της Νεραϊδας με τα Μπλε μαλλιά.

(Τα φώτα δυναμώνουν, ο Πινόκιο ψάχνει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα πού είναι το σπίτι της καλής μου Νεραϊδας; Αφού το θυμάμαι πολύ καλά πως ήταν εδώ πέρα. Σκύβει. Κάτι γράφει εδώ. Τι, πώς; Εδώ αναπαύεται η Νεραϊδούλα με τα μπλε μαλλιά που πέθανε από τον καημό της γιατί την εγκατέλειψε ο αδελφούλης της ο Πινόκιο. (Κλαίει

σπαρακτικά) Αχ! Νεραϊδούλα μου! Γιατί να πεθάνεις εσύ και όχι εγώ, που είμαι τόσο κακός; Και ο μπαμπάς μου πού να είναι; Αχ! Νεραϊδούλα μου, λυπήσου τον αδελφούλη σου και φανερώσου! Δεν λυπάσαι που με βλέπεις μόνο εδώ πέρα; Κι αν έρθουν πάλι οι ληστές και με δέσουν ξανά στο δέντρο; Τώρα που έχασα κι εσένα και τον μπαμπά μου, ποιος θα μου δίνει να φάω, πού θα κοιμάμαι τη νύχτα, ποιος θα μου φτιάξει καινούρια φορεσιά; Καλύτερα να πέθαινα εγώ! Ναι, θέλω να πεθάνω!

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: (Προσγειώνεται δίπλα στον Πινόκιο) Τι κάνεις εδώ, παιδί μου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ρουθουνίζει) Δεν το βλέπεις; Κλαίω!

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Μήπως γνωρίζεις κάποιον Πινόκιο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ είμαι!

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Μήπως ξέρεις και τον Τζεπέτο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αν τον ξέρω λέει! Είναι ο καημένος ο μπαμπάς μου! Τον ξέρεις; Σου μίλησε για μένα; Θα με πας εκεί που βρίσκεται; Ζει, έτσι δεν είναι;

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Πάνε τρεις μέρες που τον άφησα στην ακροθαλασσιά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τι έκανε εκεί;

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Είναι καιρός που σε ψάχνει και δεν μπορεί να σε βρει. Έφτιαξε μια μικρή βαρκούλα για να σε ψάξει σε άλλες μακρινές χώρες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θα με πας μέχρι την ακροθαλασσιά;

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Ανέβα στα φτερά μου. (Ανοίγει τα φτερά του, τα φώτα σβήνουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ)

Σκηνικό θάλασσας, στα δεξιά εικόνα νησιού και στη δεξιά άκρη ένα στρωμένο τραπέζι με πιάτα και ποτήρια. Ταμπέλα με την επιγραφή «Νησί των εργατικών μελισσών». Μπαίνει ο Πινόκιο, με κινήσεις σαν να κολυμπάει. Γαλάζια φώτα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ! Καημένε μου μπαμπά! Πόσα βάσανα σας φόρτωσα! Όμως εγώ θα σας σώσω. Θα κολυμπήσω μέχρι να σας βρω! (Φτάνει στα δεξιά της σκηνής) Ένα νησί! Να ήξερα πώς το λένε αυτό το νησί! Αν το κατοικούν άνθρωποι που δεν δένουν τα παιδιά στα δέντρα. Ποιον να ρωτήσω όμως;

(Εμφανίζεται το Δελφίνι, κάνει σαν να κολυμπάει με μεγαλόπρεπες κινήσεις)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κουνάει τα χέρια όλος χαρά, σαν τους ναυαγούς που βλέπουν τη σωτηρία τους να πλησιάζει) Ε, κύριε ψάρι!

ΔΕΛΦΙΝΙ: Σε εμένα μιλήσατε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να σας ρωτήσω κάτι; Πώς το λένε αυτό το νησί;

ΔΕΛΦΙΝΙ: Παρακαλώ! Είναι το νησί των εργατικών μελισσών.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Α! Και κάτι ακόμα. Εσείς που περνάτε όλη μέρα στη θάλασσα, μήπως συναντήσατε μια μικρή βαρκούλα που ήταν μέσα της ο μπαμπάς μου;

ΔΕΛΦΙΝΙ: Και ποιος είναι ο μπαμπάς σου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ο πιο καλός μπαμπάς του κόσμου, τόσο όσο εγώ είμαι ο πιο κακός γιος που θα μπορούσε να έχει.

ΔΕΛΦΙΝΙ: Με την καταιγίδα που έκανε τη νύχτα, η βαρκούλα του θα μπάταρε.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και ο μπαμπάς μου;

ΔΕΛΦΙΝΙ: Μάλλον θα τον κατάπιε το Τρομερό Σκυλόψαρο, που εδώ και λίγες μέρες έκανε την εμφάνισή του, κι έχει σκοπό να ερημώσει όλη τη θάλασσα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τρομαγμένος) Και, είναι μεγάλο αυτό το σκυλόψαρο;

ΔΕΛΦΙΝΙ: Αν είναι λέει! Για να πάρεις μια ιδέα, θα σου πω ότι είναι πιο μεγάλο κι από πενταόροφο κτίριο και έχει μια στοματάρα τόσο μεγάλη και βαθιά που θα περνούσε άνετα όλο το τρένο με αναμμένη τη μηχανή του.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ακόμα πιο τρομαγμένος) Μαμά μου!

ΔΕΛΦΙΝΙ: Εύχομαι να βρεις τον πατέρα σου. Γεια σου και να προσέχεις! (Το Δελφίни βγαίνει από τη σκηνή κολυμπώντας μεγαλόπρεπα)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μονολογεί) Νησί των εργατικών μελισσών! Μπα, αυτός ο τόπος δεν κάνει για μένα! Δεν είμαι φτιαγμένος για να δουλεύω εγώ! (Ακούγεται γουργουρητό στομαχιού) Πώς πεινάω όμως! Και πώς να χορτάσω την πείνα μου; Ή που θα πρέπει να δουλέψω ή που θα ζητήσω ελεημοσύνη. Πώς όμως να ζητήσω κάτι τέτοιο; Ο μπαμπάς μου έλεγε ότι μόνο οι άρρωστοι και οι πολύ γέροι έχουν αυτό το δικαίωμα. Αυτοί που δεν μπορούν να κερδίσουν το ψωμί τους λόγω της αρρώστιας ή της ηλικίας τους. Όλοι οι υπόλοιποι έχουν υποχρέωση να δουλέψουν. Κι αν δεν δουλέψουν, τόσο το χειρότερο για αυτούς.

(Περνάει ένας καρβουνιάρης που κουβαλάει ένα καρότσι με κάρβουνο)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με χαμηλωμένα μάτια, ντροπαλά) Θα είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε ένα νόμισμα, γιατί πεθαίνω από την πείνα;

ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ: Όχι μόνο ένα, τέσσερα θα σου δώσω αν με βοηθήσεις να κουβαλήσω το κάρβουνο μέχρι το σπίτι μου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Σχεδόν προσβεβλημένος) Σας πληροφορώ ότι δεν έχω την κοψιά για να κάνω τον γάιδαρο. Ποτέ μου δεν τράβηξα καρότσι!

ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ: Τόσο το καλύτερο για σένα! Τότε παιδί μου, αν στ' αλήθεια πεθαίνεις της πείνας, φάε δύο πιάτα από την περηφάνια σου και πρόσεξε μην πάθεις δυσπεψία!

(Φεύγει και πίσω του περνάει ένας χτίστης που κουβαλάει ένα πανέρι με ασβέστη)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλέ μου άνθρωπε, λυπηθείτε με και δώστε μου ένα νόμισμα να χορτάσω την πείνα μου.

ΧΤΙΣΤΗΣ: Ευχαρίστως! Έλα μαζί μου να κουβαλήσεις ασβέστη κι αντί για ένα νόμισμα, θα σου δώσω πέντε.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα ο ασβέστης είναι βαρύς κι εγώ δεν θέλω να κουραστώ!

ΧΤΙΣΤΗΣ: Αν δεν θέλεις να κουραστείς, παιδί μου, τότε μείνε νηστικός, το αξίζεις!

(Πίσω του έρχεται μια γυναίκα με ένα μαντήλι στο κεφάλι. Κουβαλάει δυο στάμνες νερό)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ξερογλείφεται) Θα είχατε την καλοσύνη, καλή μου κυρία, να μου δώσετε μια γουλιά νερό από τη στάμνα σας;

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΤΑΜΝΕΣ: Πιες παιδί μου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Πίνει λαίμαργα, ακούγεται ένα δυνατό γκλου, γκλου καθώς καταπίνει το νερό) Αχ! Ξεδίψασα! Τι καλά θα ήταν να χόρταινα και την πείνα μου!

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΤΑΜΝΕΣ: Αν μου κουβαλήσεις τη μία στάμνα μέχρι το σπίτι μου, θα σου δώσω μια φρατζόλα ψωμί. (Κι επειδή βλέπει τον Πινόκιο να μην απαντάει, συνεχίζει) Κι ένα πιάτο γεμάτο κουνουπίδι με λαδόξιδο. (Πάλι ο Πινόκιο μένει αμίλητος) Κι ένα ωραίο γλυκό.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χαμογελάει) Τι να κάνουμε! Θα κουβαλήσω τη στάμνα.

(Τα φώτα χαμηλώνουν. Όταν ανάβουν ξανά, ο Πινόκιο τρώει με λαιμαργία. Κοιτάζει την κυρία που στέκεται πιο πέρα χαμογελώντας. Έχει βγάλει το μαντήλι από το κεφάλι και φαίνονται τα μπλε μαλλιά της)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με το πιρούνι στον αέρα, μπουκωμένος, έκπληκτος) Μα... μα...

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Γελάει) Γιατί όλη αυτή η έκπληξη;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Είστε η... είστε η... Μου θυμίζετε... Ναι, αυτή η φωνή, τα μαλλιά... Αχ! Νεραϊδούλα μου! Πείτε μου ότι είστε εσείς! Μη με κάνετε να κλαίω άλλο, έχω υποφέρει τόσο πολύ! (Πέφτει κλαίγοντας στα πόδια της νεραϊδας)

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Τον χαϊδεύει τρυφερά) Κατεργάρα μαριονέτα! Πώς κατάλαβες ποια είμαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Από τη μεγάλη μου αγάπη, έτσι το κατάλαβα.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Με άφησες μικρούλα, τώρα με ξαναβρίσκεις γυναίκα. Τόσο μεγάλη πια που θα μπορούσα να είμαι η μαμά σου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ακόμα καλύτερα! Πόσος καιρός είναι που θέλω κι εγώ να έχω μια μαμά σαν όλα τα άλλα παιδιά! Μα πώς καταφέρατε και μεγαλώσατε τόσο γρήγορα;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Αυτό είναι μυστικό.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και δεν θα μου το πείτε; Κι εγώ θέλω να μεγαλώσω. Δεν βλέπετε που είμαι κοντούλης και μικρός;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Μα εσύ δεν μπορείς να μεγαλώσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Γιατί ο μαριονέτες δεν μεγαλώνουν ποτέ. Γεννιούνται μαριονέτες, περνάνε όλη τους τη ζωή μαριονέτες, πεθαίνουν μαριονέτες.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ! Βαρέθηκα να είμαι μαριονέτα! (Σκαμπιλίζει τον εαυτό του) Είναι ώρα να μεγαλώσω κι εγώ.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Και θα μεγάλωνες, αν το άξιζες!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αλήθεια; Και τι πρέπει να κάνω για να το αξίζω;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Κάτι πολύ εύκολο: να είσαι σωστό παιδί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και δεν είμαι;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Το αντίθετο θα έλεγα. Τα σωστά παιδιά είναι υπάκουα, ενώ εσύ...

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Λίγο απογοητευμένος) Κι εγώ δεν είμαι πάντα υπάκουος.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τα σωστά παιδιά αγαπάνε τη μελέτη και τη δουλειά, ενώ εσύ...

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Πιο απογοητευμένος) Ενώ εγώ είμαι ανέμελος και τεμπέλης όλο τον χρόνο.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τα σωστά παιδιά λένε πάντα την αλήθεια...

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κι εγώ πάντα ψέματα.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τα σωστά παιδιά είναι πρόθυμα να πάνε στο σχολείο...

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ενώ εμένα το σχολείο μου φέρνει πόνους σε όλο το σώμα. Μα από δω και πέρα θα αλλάξω ζωή.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Μου το υπόσχεσαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Το υπόσχομαι. Θέλω να γίνω σωστό παιδί και να είμαι παρηγοριά για τον μπαμπά μου. Πού να είναι τώρα ο καημένος ο μπαμπάς μου; Θα σταθώ ποτέ τυχερός να τον ξαναδω και να τον αγκαλιάσω;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Νομίζω πως ναι, μάλλον είμαι σίγουρη.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Φιλάει τη νεράιδα καταχαρούμενος και τη ρωτάει τρυφερά) Πες μου μανούλα, δεν είναι αλήθεια πως πέθανες.

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Χαμογελάει) Μάλλον όχι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να ήξερες πόσο πόνεσα όταν διάβασα εκείνη την πλάκα που έγραφε «Εδώ αναπαύεται» στο δάσος.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Το ξέρω, γι' αυτό και σε συγχώρησα. Κατάλαβα πως έχεις καλή καρδιά. Και τα καλόκαρδα παιδιά, ακόμα κι αν είναι λίγο κακομαθημένα

και σκανταλιάρικα, ελπίζεις πάντα πως θα πάρουν τον σωστό δρόμο.
Να γιατί ήρθα να σε βρω. Θα είμαι η μαμά σου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χοροπηδάει από τη χαρά του) Αχ! Τι καλά!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Θα με υπακούς και θα κάνεις ό,τι λέω;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ευχαρίστως! Ευχαρίστως!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τότε θα ξεκινήσεις από αύριο, πηγαίνοντας στο σχολείο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Η χαρά του ξεφουσκώνει) Αααα!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Μετά θα διαλέξεις όποια δουλειά ή όποια τέχνη σε ευχαριστεί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μουρμουρίζει) Μα εγώ...

ΝΕΡΑΙΔΑ: Τι μουρμουρίζεις μέσα από τα δόντια σου;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κλαψουριστά) Έλεγα πως είναι κάπως αργά για να πάω σχολείο.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Ποτέ δεν είναι αργά για να μάθεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα εγώ δεν θέλω να κάνω ούτε τέχνη ούτε δουλειά. Νομίζω πως είναι κουραστικό να δουλεύεις.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Η τεμπελιά είναι μια πολύ κακή αρρώστια. Αν δεν τη θεραπεύσεις από μικρός, τότε σαν μεγαλώσεις, δεν γιατρεύεται με τίποτα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ξύνει σκεπτικός το κεφάλι του) Αν είναι έτσι, θα κάνω ό,τι μου πεις, γιατί η ζωή της μαριονέτας είναι πολύ κουραστική. Κι εγώ θέλω να γίνω παιδί, μου το υποσχέθηκες εξάλλου.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Εγώ την έδωσα την υπόσχεση και θα την κρατήσω. Για να δούμε αν θα κρατήσεις κι εσύ τη δική σου.

(Σβήνουν τα φώτα, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

Ίδιο σκηνικό με την προηγούμενη. Εμφανίζεται ο Πινόκιο και οι συμμαθητές του. Κρατάνε τσάντες ή βιβλία στα χέρια.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: Ε, Πινόκιο! Το έμαθες το μεγάλο νέο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αδιάφορα) Όχι.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 2: Εδώ κοντά στη θάλασσα εμφανίστηκε ένα σκυλόψαρο μεγάλο σαν ένα βουνό.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με ξαφνικό ενδιαφέρον) Αλήθεια; Να είναι το ίδιο που μου είπε το Δελφίни τότε που θαλασσοπνίγηκε ο μπαμπάκας μου;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: Θα πάμε στην παραλία να το δούμε. Θα έρθεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μπα, όχι. Θέλω να πάω σχολείο.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: Ώχου! Τι το θέλεις το σχολείο τώρα; Θα πάμε αύριο στο σχολείο. Ένα μάθημα λιγότερο, ένα περισσότερο, τα ίδια γαϊδούρια θα μείνουμε.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα τι θα πει ο δάσκαλος;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: Ας πει ό,τι θέλει. Γι' αυτό πληρώνεται, για να μουρμουρίζει όλη τη μέρα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και η μαμά μου, τι θα πει;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 5: Οι μαμάδες δεν τα μαθαίνουν ποτέ αυτά (Γελάει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θέλω να το δω το Σκυλόψαρο, γιατί έχω τους λόγους μου, όμως θα πάω μετά το σχολείο.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: Καημένη χαζέ! Και νομίζεις πως ολόκληρο σκυλόψαρο θα κάτσει να σε περιμένει. Μόλις βαρεθεί, θα βάλει πλώρη για αλλού.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 2: Κι όποιος πρόλαβε, πρόλαβε!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: Άντε, χαζέ! Η παραλία είναι κοντά. Σε μια ώρα θα έχουμε γυρίσει.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

(Πάνω στη μουσική του «Έλα μωράκι μου»)

Έλα Πινόκιο, τα βιβλία είναι βαρετά!

Έλα Πινόκιο, ας το σχολείο για μετά.

Έλα Πινόκιο, πάμε στην ακρογιαλιά.

Έλα Πινόκιο, κάνε μία σκανταλιά!

Άκουσέ μας, φίλε μας, βάλτο καλά στο μυαλό,

Το Τρομερό Σκυλόψαρο είναι κοντά στον γιαλό.

Έλα Πινόκιο, δε θα το μάθει κανείς.

Έλα Πινόκιο, αφού το ξέρεις μπορείς!

Έλα Πινόκιο, ο χρόνος τρέχει γοργά

Έλα Πινόκιο, κάνεις σα να 'σαι γιαγιά!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τότε δρόμο! Κι όποιος φτάσει γρηγορότερα είναι ο καλύτερος!

(Ο Πινόκιο προπορεύεται, τρέχουν όλοι στην άλλη άκρη της σκηνής.
Λαχανιασμένοι)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Βάζει το χέρι πάνω από τα μάτια και κοιτάζει προσεκτικά) Και το
Σκυλόψαρο, πού είναι; (Ρωτάει τους συμμαθητές)

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: (Γελάει) Θα πήγε να φάει.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: (Πιο δυνατό γέλιο) Θα ξάπλωσε να πάρει κανέναν
υπνάκο.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 5: (Ακόμα πιο δυνατό γέλιο) Μήπως πήγε στο σχολείο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Νευριασμένος) Πλάκα μου κάνετε! Και για ποιο λόγο;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: Για να σε κάνουμε να χάσεις το σχολείο και να έρθεις μαζί
μας. Δεν ντρέπεσαι να εμφανίζεσαι κάθε μέρα στην ώρα σου και να
είσαι προσεκτικός στο μάθημα;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 2: Δεν ντρέπεσαι να διαβάζεις τόσο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και που διαβάζω εγώ, τι σας κόφτει;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: Μας κόφτει και πολύ μάλιστα, γιατί μας κάνεις να
φαινόμαστε παλιόπαιδα στα μάτια του δασκάλου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: Γιατί οι μελετηροί μαθητές ρίχνουν στη σκιά όλους τους
άλλους. Κι εμείς δεν θέλουμε να είμαστε στη σκιά. Έχουμε κι εμείς τα
καλά μας.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τότε, τι πρέπει να κάνω για να είσαστε ευχαριστημένοι;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 5: Να συμφωνήσεις κι εσύ πως το σχολείο, το μάθημα και ο
δάσκαλος είναι οι τρεις μεγάλοι μας εχθροί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κι αν εγώ θέλω να συνεχίσω το διάβασμα;

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: Τότε, ούτε που θα γυρίσουμε να σε κοιτάξουμε ξανά.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 2: Και στην πρώτη ευκαιρία θα το πληρώσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Με κάνετε και γελάω!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: (Ο πιο μεγαλόσωμος από τους πέντε, πλησιάζει απειλητικά τον Πινόκιο) Μη μας κάνεις τον παλληκαρά και το κοκόρι, γιατί αν δεν φοβάσαι εσύ μία, εμείς δεν φοβόμαστε εκατό. Εξάλλου, είμαστε πιο πολλοί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πολλοί και με κλούβια κεφαλή.

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: Το ακούσατε; Μας πρόσβαλε!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 5: Πινόκιο, ζήτα συγγνώμη, γιατί αλίμονό σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χτυπάει το δάχτυλο στην άκρη της μύτης του κοροϊδευτικά) Κουκού!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: Δεν θα τα πάμε καλά!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κουκού!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 2: Θα αρπάξεις όσες ξυλιές τρώει ο γάιδαρος.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κουκού!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 3: Θα γυρίσεις στο σπίτι σου με τη μύτη σπασμένη.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κουκού!

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 4: Τώρα θα σου δείξω εγώ Κουκού. Πάρε αυτήν την προκαταβολή, να τη φυλάξεις να τη φας το απόγευμα. (Του δίνει μία στο κεφάλι)

(Αρχίζει μια μάχη όπου επιστρατεύονται χέρια, πόδια, τσάντες και βιβλία. Τα τελευταία πετάνε σε διάφορες μεριές, μέχρι που το ένα καταλήγει στο κεφάλι του Συμμαθητή 1, που ακούει στο όνομα Ευγένιος)

ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ 1: (Σωριάζεται στο πάτωμα κρατώντας το κεφάλι του) Αχ! Μαμά μου! Βοήθεια! Πεθαίνω!

(Οι υπόλοιποι συμμαθητές το σκάνε τρομοκρατημένοι. Ο Πινόκιο σκύβει πάνω από τον Ευγένιο)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ευγένιε! Καλέ μου Ευγένιε! Άνοιξε τα μάτια και κοίταξέ με! Γιατί δεν μου απαντάς; Να ξέρεις, δεν ήμουν εγώ που πέταξα το βιβλίο. Άνοιξε τα μάτια, Ευγένιε. Αν τα έχεις κλειστά, θα με κάνεις κι εμένα να πεθάνω. Αχ! Πώς θα γυρίσω στο σπίτι μου τώρα; Πώς θα εμφανιστώ στην καλή μου τη μαμά; Πού θα κρυφτώ; Χίλιες φορές καλύτερα να είχα πάει στο σχολείο. Γιατί κάθισα κι άκουσα αυτή την παρέα της συμφοράς;

(Ακούγονται βαριά βήματα να πλησιάζουν. Μπαίνουν δυο αστυνομικοί μαζί με τον αστυνομικό σκύλο που ακούει στο όνομα Αλιντόρο)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2: Τι κάνεις ξαπλωμένος εκεί κάτω;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Βοηθάω τον συμμαθητή μου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 3: Δεν είναι καλά;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έτσι φαίνεται.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2: (Σκύβει πάνω από τον Ευγένιο) Φυσικά και δεν είναι καλά. Αυτό το παιδί έχει ένα τραύμα στον κρόταφο. Ποιος τον τραυμάτισε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Εντρομος) Δεν το έκανα εγώ!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 3: Τότε ποιος το έκανε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν το έκανα εγώ!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2: Και τι ήταν αυτό που τον τραυμάτισε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Μαζεύει το βιβλίο από το πάτωμα) Αυτό εδώ το βιβλίο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 3: Και τίνος είναι αυτό το βιβλίο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δικό μου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2: Αρκεί. Δεν μας χρειάζεται να μάθουμε κάτι άλλο. Σήκω αμέσως κι έλα μαζί μας!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Διαμαρτύρεται) Μα εγώ... είμαι αθώος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 3: Έλα και χωρίς πολλά λόγια.

(Φυσάει δυνατός αέρας που παίρνει το καπελάκι του Πινόκιο από το κεφάλι του)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Το καπελάκι μου! Αχ! Κύριοι αστυνομικοί, να πάω να το πιάσω; Δεν θέλω να το χάσω, μου το έφτιαξε ο καλός μου ο μπαμπάς που χάθηκε στη θάλασσα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 2: (Βαριεστημένα) Καλά, πήγαινε κι έλα στα γρήγορα!

(Ο Πινόκιο πάει να πιάσει το καπελάκι στην άλλη άκρη της σκηνής, βρίσκει ευκαιρία και το σκάει)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ 3: Το παλιόπαιδο! Το έσκασε! Αλιντόρο, ξοπίσω του!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: (Που τόση ώρα τράβαγε το λουρί του ξαμολιέται) Γουφ γουφ γουφ, κάτσε και θα σε πιάσω!

(Για λίγο παρακολουθούμε ένα κυνηγητό ανάμεσα στον Αλιντόρο και τον Πινόκιο, που μπαινοβγαίνουν στη σκηνή, ενώ οι αστυνομικοί είναι απασχολημένοι με τον Ευγένιο προσπαθώντας να τον συνεφέρουν)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ακούμε θόρυβο νερού και τον βλέπουμε να κολυμπάει) Ουφ! Τι θηρίο είναι αυτό! Ευτυχώς που πρόλαβα και βούτηξα στη θάλασσα. Στο κολύμπι όμως δεν με φτάνει κανείς. (Ανεβοκατεβάζει το κεφάλι και κάνει απλωτές)

(Ο Αλιντόρο, με τη φόρα που έχει, πέφτει κι αυτός στο νερό)

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: (Πνίγεται) Γκλουγκλουγκλου. Γουφ! Βοήθεια! Πνίγομαι, πνίγομαι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να πας να πνιγείς!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: Βοήθα με, Πινόκιό μου! Σώσε με από το θάνατο!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοροϊδεύει) Μπα, έγινα και Πινόκιό σου τώρα; Τι μας λες καλέ! Να μου κόψεις καμιά δαγκωνιά να γίνω ροκανίδια!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: Γκλουγκλουγκλου, πνί..., πνί..., πνίγομαι σου λέω!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αρχίζει να συγκινείται) Πες πως σε βοηθάω, μου υπόσχεσαι ότι δεν θα με ενοχλήσεις άλλο και δεν θα τρέξεις ξοπίσω μου;

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: (Ξέπνοος) Στο υπόσχομαι! Μόνο βιάσου, γιατί ένα λεπτό ακόμα και πεθαίνω!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Προς το κοινό) Να πάω ή να μην πάω; Ο μπαμπάς μου μου είπε πως όποιος κάνει μια καλή πράξη, δεν βγαίνει ποτέ χαμένος. Άντε, μια ψυχή που είναι να βγει. (Πλησιάζει τον Αλιντόρο, τον τραβάει από την ουρά και τον ξαπλώνει πιο πέρα)

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: Γκουχ! Γκουχ! Χίλια ευχαριστώ που με γλύτωσες! Μου έκανες μεγάλο καλό, μα να ξέρεις πως σε αυτόν τον κόσμο, το καθετί ξεπληρώνεται. Αν το φέρει η περίπτωση, τα ξαναλέμε.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Απομακρύνεται με γρήγορες απλωτές) Άστο καλύτερα! Αντίο Αλιντόρο!

(Σβήνουν τα φώτα, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΨΑΡΑ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΨΑΡΑ

Σκηνικό σπηλιάς του Πράσινου Ψαρά. Καπνός και σκοτεινιά. Στη μέση ένα μεγάλο τηγάνι πάνω από τη φωτιά.

ΦΩΝΗ ΠΙΝΟΚΙΟ: Μια σπηλιά! Βλέπω καπνό να βγαίνει. Φωτιά! Τι καλά! Εκεί θα πάω να στεγνώσω, μετά όμως; Μετά, ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει! Να, κοντεύω. (Παύση) Μαμά μου! Τι είναι αυτό; Ποιος με τραβάει; Τι γλίτσα! Τι μπόχα!

(Στη σκηνή εμφανίζεται ο Πράσινος Ψαράς. Τα μαλλιά του είναι σαν πυκνό χορτάρι. Το σώμα του πράσινο και αυτό, η γενειάδα του φτάνει μέχρι κάτω και είναι και αυτή πράσινη. Ξοπίσω του σέρνει ψάρια και τελευταίο τον Πινόκιο, όλοι πιασμένοι σε ένα δίχτυ)

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Ω, ουρανοί! Και σήμερα θα μαγειρέψω μια καλή ψαριά! Για να δούμε, τι ψάρια πιάσαμε! (Τραβάει το Μπαρμπούνι) Καλό είναι το μπαρμπούνι. (Το παραμερίζει και σειρά έχει ο Μπακαλιάρος) Καλός είναι αυτός ο μπακαλιάρος, καλύτερος από του μπακάλικου. (Η Κουτσομούρα) Εξαιρετική κουτσομούρα κι ας είναι ασχημούλα! (Η σειρά της γλώσσας) Γλώσσα! Πωπω, γέμισε η γλώσσα μου σάλια. (Ο Κάβουρας που αρχίζει να πισωπατάει) Πού πας κύριε Κάβουρα, από εδώ παρακαλώ! (Γαύρος) Χμ, κι ο Γαύρος! Μια χασιά θα γίνεις!

(Ο Πινόκιο έχει απομείνει μόνος τυλιγμένος στο δίχτυ και τρέμοντας πατόκορφα)

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: (Κοιτάζει τον Πινόκιο, τον μυρίζει, τον πασπατεύει) Τι σόι ψάρι είναι αυτό: Δεν θυμάμαι να έχω ξαναφάει κάτι τέτοιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Τρίζουν τα δόντια του από τον φόβο) Κλακ, κλακ, κλακ!

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Κατάλαβα! Κάποιο καβούρι θα είναι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Θυμώνει) Μα τι καβούρι και ξεκαβούρι; Για προσέξτε τα λόγια σας. Εγώ, αν θέλετε να ξέρετε, είμαι μαριονέτα.

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Μαριονέτα; Για να πω την αλήθεια, για ψάρι μαριονέτα δεν έχω ξανακούσει. Καλύτερα! Θα σε φάω με μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Εκρηκτικά) Να με φάτε; Μα μπορείτε επιτέλους να καταλάβετε ότι δεν είμαι ψάρι; Μήπως δεν ακούτε πως μιλάω και συλλογίζομαι όπως εσείς; (Γυρίζει στο κοινό) Πολύ αμφιβάλλω βέβαια για το τελευταίο. Στόκος μου φαίνεται!

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Σωστά! Σωστά! Και μια και βλέπω πως είσαι ένα ψάρι που μιλάει και συλλογίζεται όπως εγώ, θα σου κάνω ιδιαίτερη τιμή.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Καχύποπτα) Και ποια είναι αυτή η ιδιαίτερη τιμή;

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Για να σου δείξω τη φιλία μου και την εκτίμησή μου, θα σε αφήσω να διαλέξεις πώς θέλεις να σε μαγειρέψω. Θα ήθελες να σε τηγανίσω ή μήπως προτιμάς να σε φτιάξω με σάλτσα ντομάτα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αφού είναι να διαλέξω, προτιμώ να μείνω ωμός και να με αφήσετε να γυρίσω στο σπίτι μου.

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: (Βάζει τα γέλια) Αστεία λες! Σου μοιάζει να θέλω να χάσω την ευκαιρία και να μη δοκιμάσω ένα τόσο σπάνιο ψάρι; Δεν τυχαίνει κάθε μέρα ένα ψάρι μαριονέτα στις θάλασσές μας. Άστο πάνω μου. Θα σε τηγανίσω μαζί με τα άλλα ψάρια, και θα είσαι μια χαρά. Η παρέα στο τηγάνι είναι πάντα μια παρηγοριά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι καλά που θα ήταν να είχα πάει σχολείο. Άκουσα τους συμμαθητές μου κι από εκείνη την ώρα, όλο συμφορές με βρίσκουν.

(Κλαίει και χτυπιέται)

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: (Βουτάει αλεύρι και πασαλείβει τον Πινόκιο) Μην κλαις, καλή μου μαριονέτα. Θα χυλώσει το αλεύρι και άντε να σε τηγανίσω. Δεν θα μου κάνεις καλή κρούστα!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αλευρωμένος όπως είναι τον πιάνει αλλεργικό φτάρνισμα) Αψού! Αψού! Αφήστε με κάτω, δεν μου αρέσουν τα τηγανητά!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΨΑΡΑ

(Πάνω στη μουσική του «Αυτό το κάτι που έχεις»)

Δε μ' ενδιαφέρει άμα είσαι μαριονέτα

Δε μ' ενδιαφέρει που δε σ' έχω ξαναδεί

Αν θα σε φάω στεγνό ή με γαλέτα

Αν θα σε ψήσω με λαρδί.

Δε μ' ενδιαφέρει αν πέσει λάδι παραπάνω

Δε μ' ενδιαφέρει αν έχεις και ζουμί

Λίγο αλεύρι έτσι πάνω πάνω

Και στο τηγάνι στη στιγμή.

Γιατί εγώ θέλω, γιατί εγώ θέλω,

Τα ψαράκια να φάω, και για ύπνο να πάω,

Τα ψαράκια να φάω, στο κρεβάτι να πάω!

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΦΩΝΗ ΑΛΙΝΤΟΡΟ: (Χαρούμενος) Σνιφ! Σνιφ! Πωπω μυρωδιές! Γουφ! Άντε να ντερλικώσω και κάτι, γιατί από το πολύ νερό, το στομάχι μου έφτασε στη μουσούδα μου!

(Ο Αλιντόρο μπαίνει στη σκηνή, πλησιάζει τον Πράσινο Ψαρά και ξερογλείφεται)

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Πάρε δρόμο!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: Δώσε μου λίγο τηγανητό και φεύγω!

ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΨΑΡΑΣ: Πάρε δρόμο σου λέω, γιατί θα φας κλωτσιά!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: (Δείχνει τα δόντια του στον Πράσινο Ψαρά αγριεμένος) Γκρρρ!
Γκρρρ!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αλιντόρο! Σώσε με! Αλλιώς θα γίνω τηγανητός!

ΑΛΙΝΤΟΡΟ: Πώς; Τι ήταν αυτό; Μίλησε το αλευρωμένο ψάρι. (Μυρίζει πιο έντονα τον αέρα) Μα όχι! Αυτή η μυρωδιά, αυτή η φωνή... Πινόκιο! Καλέ μου φίλε Πινόκιο! (Και με αυτά τα λόγια, δίνει μία και ξαπλώνει κάτω τον Πράσινο Ψαρά, αρπάζει τον Πινόκιο και βγαίνουν τρέχοντας)

(Τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(ΣΠΙΤΙ ΦΤΩΧΟΥ ΓΕΡΟΥ – ΣΠΙΤΙ ΝΕΡΑΙΔΑΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

Δεξιά το σπίτι της Νεράιδας με τα μπλε μαλλιά. Αριστερά φτωχικό καλύβι κι ένας γέρος κάθεται σε μια κουτσή καρέκλα. Μπαίνει ο Πινόκιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πέστε μου, καλέ μου κύριε, μάθατε κάτι για ένα καημένο παιδί που τραυματίστηκε στο κεφάλι και το όνομά του είναι Ευγένιος;

ΓΕΡΟΣ: Τον έφεραν δυο αστυνομικοί στην καλύβα μου και τώρα...

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Συμπληρώνει με μισή καρδιά) Και τώρα έχει πεθάνει.

ΓΕΡΟΣ: Όχι. Ζει και γύρισε στο σπίτι του.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χοροπηδάει χαρούμενος πάνω κάτω) Αλήθεια; Άρα, το τραύμα του δεν ήταν σοβαρό.

ΓΕΡΟΣ: (Κουνάει αρνητικά το κεφάλι) Θα μπορούσε όμως να είναι πολύ σοβαρό, ακόμα και θανατηφόρο. Αν θες να ξέρεις, του πέταξαν ένα χοντρό βιβλίο στο κεφάλι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και ποιος του το πέταξε;

ΓΕΡΟΣ: Ένας συμμαθητής του, κάποιος Πινόκιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Παριστάνει τον ανήξερο) Και ποιος είναι αυτός ο Πινόκιο;

ΓΕΡΟΣ: Λένε πως είναι ένα παλιόπαιδο, ένας κατεργάρης.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Συκοφαντίες. Είναι όλα συκοφαντίες!

ΓΕΡΟΣ: Τον γνωρίζεις αυτόν τον Πινόκιο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μπα! Από μακριά τον έχω δει.

ΓΕΡΟΣ: Τότε, τι σε νοιάζει;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εμένα μου φαίνεται καλό παιδί, με όρεξη για μελέτη, υπάκουος, αφοσιωμένος στον μπαμπά του και την οικογένειά του. (Η μύτη του αρχίζει να μεγαλώνει από τα ψέματα. Έντρομος) Καλέ μου κύριε, μη δίνετε σημασία σε όσα σας είπα. Γιατί ξέρω καλά τον Πινόκιο και μπορώ να σας βεβαιώσω πως και παλιόπαιδο είναι, και ανυπάκουος και τεμπέλης, και ότι αντί να πηγαίνει στο σχολείο, πηγαίνει με τους μασκαράδες τους φίλους του και κάνει τον καμπόσο. (Η μύτη του γυρίζει στα κανονικά της)

ΓΕΡΟΣ: Να προσέχεις τις παρέες σου, παιδί μου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θα προσέχω, από δω κι εμπρός περισσότερο.

(Ο γέρος χαιρετάει τον Πινόκιο και βγαίνει από τη σκηνή)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πώς θα παρουσιαστώ στην καλή μου τη Νεράιδα; Θα μου συγχωρήσει και τη δεύτερή μου σκανταλιά; Βάζω στοίχημα πως δε θα μου τη συγχωρήσει. Και πολύ καλά θα κάνει, γιατί είμαι ένας αλητάκος που όλο υπόσχομαι να διορθωθώ και όλο δεν κρατάω τον λόγο μου.

(Ακούγεται μπουμπουνητό και θόρυβος βροχής. Ο Πινόκιο περπατάει με αργά βήματα, τρέμοντας και σφίγγοντας τα χέρια του. Βρίσκεται στη δεξιά άκρη της σκηνής, όπου είναι το σπίτι της Νεράιδας. Χτυπάει το κουδούνι)

ΦΩΝΗ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ: Ποιος είναι τέτοια ώρα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ!

ΦΩΝΗ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ: Ποιος εγώ;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ο Πινόκιο!

ΦΩΝΗ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ: Ποιος Πινόκιο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Η μαριονέτα που μένει στο σπίτι της Νεράιδας.

ΦΩΝΗ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ: Α, κατάλαβα. Περίμενε να κατέβω να σου ανοίξω.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Βιαστείτε σας παρακαλώ, γιατί πεθαίνω από το κρύο.

ΦΩΝΗ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ: Παιδί μου, είμαι Σαλιγκάρι και τα Σαλιγκάρια δεν βιάζονται ποτέ.

(Ο Πινόκιο τρέμει από το κρύο. Βλέπουμε το Σαλιγκάρι να έρχεται από την πλατεία του θεάτρου με αργά βήματα. Φοράει σκούφο και μωπικά γυαλιά, στα χέρια του κρατάει ένα φανάρι)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλό μου Σαλιγκάρι, περιμένω τόση ώρα. Βιαστείτε, σας παρακαλώ!

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Σαλιγκάρι είμαι καλό μου παιδί, τα Σαλιγκάρια έχουν τον δικό τους χρόνο.

(Ο Πινόκιο χτυπάει με δύναμη το κουδούνι κι αυτό πέφτει κάτω. Τότε αρχίζει να κλωτσάει την πόρτα, τη βουλιάζει και το πόδι του μένει σφηνωμένο)

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: (Γελάει βραχνά) Τι κάνετε με το πόδι σφηνωμένο στην πόρτα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Είχα μια ατυχία. Κοιτάξτε, καλό μου Σαλιγκάρι, μήπως μπορείτε να μου ξεσφηνώσετε το πόδι;

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Αυτό χρειάζεται ξυλουργό κι εγώ δεν είμαι ξυλουργός.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μήπως μπορείτε να παρακαλέσετε τη Νεράιδα εκ μέρους μου;

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Η Νεράιδα κοιμάται και δεν θέλει να την ξυπνήσουν.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα τι θα κάνω, σφηνωμένος στην πόρτα;

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Μπορείτε να περάσετε την ώρα σας μετρώντας τα μυρμήγκια που περνάνε από τον δρόμο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τουλάχιστον, φέρτε μου να φάω κάτι. Πεθαίνω από την πείνα.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Αμέσως! (Φεύγει με αργά βήματα)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΙΝΟΚΙΟ

(Όσο περιμένει το Σαλιγκάρι, τραγουδάει σε ρυθμό εμβατηρίου, ενώ μετά από τον τέταρτο και τον τελευταίο στίχο ακούγεται θόρυβος στομαχιού που γουργουρίζει)

Μες το κρύο, τη βροχή, με μια μύτη σουβλερή
Απ' το ψέμα το πολύ, έχει γίνει η διπλή
Η μαμά μου η Νεράιδα μη μου βάλει την κατσάδα
Αχ! και να με συγχωρούσε, πώς θα με παρηγορούσε
Το στομάχι γουργουρίζει, και το κρύο περονίζει
Γιατί αργεί το Σαλιγκάρι, να μου φέρει το χαμπάρι
Αχ! Νεράιδα μου καλή, θα είμαι ένα σωστό παιδί
Ξέρω, το χω πει ξανά, δίνω όρκο τώρα δα!

(Το Σαλιγκάρι φτάνει επιτέλους με έναν δίσκο)

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Να το κολατσιό που σας στέλνει η Νεράιδα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ! Ψωμί, ψητό κοτόπουλο και βερίκοκα. (Αρχίζει να τρώει το ψωμί) Μπλιαχ! Το ψωμί είναι από κιμωλία! (Πάει να δαγκώσει το κοτόπουλο) Μα αυτό το κοτόπουλο είναι από χαρτόνι. (Πάει να μασήσει ένα βερίκοκο) Φτου! Μα αυτό είναι πλαστελίνη! (Βάζει τα κλάματα)

(Μπαίνει η Νεράιδα με τα μπλε μαλλιά)

ΝΕΡΑΙΔΑ: Σκανταλιάρη μου Πινόκιο! Γύρισες λοιπόν! Ελπίζω τώρα να πήρες το μάθημά σου. Σε συγχωρώ κι αυτή τη φορά, μα αλίμονό σου αν ξανακάνεις τα γνωστά σου κόλπα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αγκαλιάζει τη Νεράιδα) Καλή μου Νεράιδα, καλή μου μαμά! Το υπόσχομαι και το ορκίζομαι ότι θα είμαι το καλύτερο παιδί. (Τα φώτα μισοσβήνουν και όταν ανάβουν ξανά, η Νεράιδα είναι μόνη)

ΝΕΡΑΙΔΑ: (Απευθύνεται στο κοινό) Και πράγματι έτσι έγινε και ο Πινόκιο κράτησε την υπόσχεσή του για όλο το υπόλοιπο της σχολικής χρονιάς. Και στις εξετάσεις τιμήθηκε ως ο πιο καλός μαθητής του σχολείου. Γι' αυτό κι εγώ....

(Εμφανίζεται ο Πινόκιο με μια σχολική τσάντα)

ΝΕΡΑΙΔΑ: Αύριο η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί επιτέλους.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δηλαδή;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Αύριο θα πάψεις να είσαι μια ξύλινη μαριονέτα και θα γίνεις κανονικό παιδί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Χοροπηδάει από τη χαρά του) Αλήθεια; Καλή μου μανούλα!

ΝΕΡΑΙΔΑ: Και μπορείς να προσκαλέσεις τους φίλους σου και τους συμμαθητές σου για να γιορτάσουμε όλοι μαζί. Θα βάλω να ετοιμάσουν διακόσια φλιτζάνια γάλα και τετρακόσια τσουρεκάκια.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να τρέξω να το πω στους φίλους μου;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Να τρέξεις! Προτού νυχτώσει όμως, να έχεις γυρίσει πίσω!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σε μία ώρα θα έχω γυρίσει. Το υπόσχομαι.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Πρόσεχε, Πινόκιο! Τα παιδιά δίνουν υποσχέσεις στη στιγμή, μα τις περισσότερες φορές αργούν να τις κρατήσουν.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα εγώ δεν είμαι σαν τα άλλα παιδιά. Όταν λέω κάτι, το τηρώ.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Θα δούμε. Αν παρακούσεις, τόσο το χειρότερο για σένα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Γιατί;

ΝΕΡΑΙΔΑ: Γιατί τα παιδιά που δεν δίνουν σημασία στις συμβουλές αυτών που ξέρουν περισσότερα, παθαίνουν πάντα κάτι κακό.

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αυτό το ξέρω, γιατί έπαθα τόσα και τόσα. Δεν την ξαναπατάω όμως.

ΝΕΡΑΙΔΑ: Θα δούμε αν λες αλήθεια. Άντε τώρα, πήγαινε, και θυμήσου αυτό που μου υποσχέθηκες.

(Τα φώτα σβήνουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΠΙΘΑ

Δεξιά της σκηνής πανό που γράφει «Η Χώρα της Καλοπέραςης». Πάνω στη σκηνή παιχνίδια. Ίσως ένα ξύλινο αλογάκι, επιτραπέζια, παλιά παιδικά παιχνίδια. Μπαίνει ο Πινόκιο από τα αριστερά της σκηνής.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σπίθα! Ε, Σπίθα! (Κοιτάζει παντού) Πού είναι ο φίλος μου ο Σπίθας;

ΣΠΙΘΑΣ: (Ξεπετάγεται από τις κουίντες) Πισστ! Εδώ είμαι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι κάνεις εκεί πέρα;

ΣΠΙΘΑΣ: Περιμένω να πάει μεσάνυχτα και να φύγω.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με περιέργεια) Και πού πας;

ΣΠΙΘΑΣ: Μακριά, πολύ μακριά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τρεις φορές πέρασα από το σπίτι σου. Σε έψαχνα.

ΣΠΙΘΑΣ: Και τι με ήθελες;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα δεν τα έμαθες τα σπουδαία; Δεν έμαθες για την τύχη που με βρήκε;

ΣΠΙΘΑΣ: Ποια τύχη;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Από αύριο θα πάψω να είμαι μαριονέτα και θα γίνω ένα κανονικό παιδί σαν εσένα και όλους τους άλλους.

ΣΠΙΘΑΣ: Μπράβο σου!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αύριο λοιπόν σε περιμένω στη γιορτή.

ΣΠΙΘΑΣ: Μα σου είπα πως φεύγω απόψε το βράδυ.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι ώρα;

ΣΠΙΘΑΣ: Σε λίγο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και πού πηγαίνεις;

ΣΠΙΘΑΣ: Πηγαίνω να ζήσω στην πιο όμορφη χώρα του κόσμου, εκεί που η ζωή είναι μια ατελείωτη διασκέδαση

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και πώς τη λένε αυτή τη χώρα;

ΣΠΙΘΑΣ: Ονομάζεται Χώρα της Καλοπέρασης. Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ; Ούτε για αστείο!

ΣΠΙΘΑΣ: Δεν έχεις δίκιο, Πινόκιο! Θα το μετανιώσεις, αν δεν έρθεις. Δεν υπάρχει καλύτερη χώρα για εμάς τα παιδιά. Δεν έχει σχολεία εκεί, ούτε δασκάλους, ούτε βιβλία. Έρχεται η Δευτέρα και δεν έχει σχολείο. Με πιάνεις; Αυτή είναι πολιτισμένη χώρα!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τότε πώς περνάει κανείς τη μέρα του σε αυτή τη χώρα;

ΣΠΙΘΑΣ: Φυσικά καλοπερνώντας και διασκεδάζοντας από το πρωί μέχρι το βράδυ. Μετά πάμε για ύπνο και το πρωί ξανά τα ίδια. Πώς σου φαίνεται;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ξύνει το κεφάλι του) Ωραία ζωή!

ΣΠΙΘΑΣ: Λοιπόν, θα έρθεις μαζί μου; Πρέπει να αποφασίσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Όχι, όχι, και πάλι όχι. Το υποσχέθηκα στην καλή μου Νεράιδα να γίνω ένα καθώς πρέπει παιδί και θέλω να τηρήσω την υπόσχεσή μου. Σε αφήνω λοιπόν και καλό σου ταξίδι.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΠΙΘΑ

(Στη μουσική του «Μην αντιστέκεσαι»)

Πού πας με τόση βιασύνη
Γιατί δεν κάθεςαι εδώ
Έχε μου εμπιστοσύνη
Το κάρο φτάνει, θαρρώ.
Τέρμα πια τα σχολεία
Διαγωνίσματα γιοκ
Αφησε τα θρανία
Μη σε πιάνει αμόκ
Στης Καλοπέρασης, στης Καλοπέρασης,
Τις χίλιες τις ομορφιές
Στης Καλοπέρασης, στης Καλοπέρασης,
Παιχνίδια, ξάπλα και μάσες πολλές.

ΣΠΙΘΑΣ: (Βλέπει τον Πινόκιο να φεύγει) Μα πού πας με τόση βιασύνη;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σπίτι. Η καλή μου Νεράιδα θέλει να γυρίσω προτού νυχτώσει.

ΣΠΙΘΑΣ: Μα περίμενε δύο λεπτά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θα αργήσω και θα φωνάζει η Νεράιδα.

ΣΠΙΘΑΣ: Άστη να φωνάζει. Θα βαρεθεί και θα σταματήσει.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κι εσύ, θα φύγεις μόνος ή με παρέα;

ΣΠΙΘΑΣ: Μόνος; Είμαστε πάνω από τριάντα παιδιά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και θα πάτε με τα πόδια;

ΣΠΙΘΑΣ: Σε λίγη ώρα θα περάσει το κάρο που θα μας πάει μέχρι τα σύνορα της Χώρας της Καλοπέρασης.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Λυπημένος) Και τι δεν θα έδινα να πέρναγε τώρα το κάρο!

ΣΠΙΘΑΣ: Γιατί;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Για να σας δω να φεύγετε όλοι μαζί.

ΣΠΙΘΑΣ: Ε, γι' αυτό σου λέω. Περίμενε λίγο και θα μας δεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Όχι, πάω σπίτι. (Ξεκινάει να φύγει, αλλά γυρίζει αμέσως πίσω στον Σπίθα) Και δεν μου λες, είσαι στ' αλήθεια σίγουρος πως σε εκείνη τη χώρα δεν έχει σχολεία;

ΣΠΙΘΑΣ: Ούτε για αστέιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ούτε δασκάλους;

ΣΠΙΘΑΣ: Ούτε για δείγμα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ούτε σε βάζουν να διαβάζεις;

ΣΠΙΘΑΣ: Ποτέ, ποτέ ποτέ!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ονειροπολεί) Τι ωραία χώρα! Δεν πήγα ποτέ μου, τη φαντάζομαι όμως!

ΣΠΙΘΑΣ: Γιατί δεν έρχεσαι τότε;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν ωφελεί να με βάζεις σε πειρασμό. Εγώ δεν πατάω την υπόσχεσή μου.

ΣΠΙΘΑΣ: Τότε λοιπόν αντίο, και να δώσεις πολλούς χαιρετισμούς στα γυμνάσια και στα λύκεια άμα τα συναντήσεις στον δρόμο σου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλό ταξίδι, Σπίθα. (Ξεκινάει να φύγει, πάλι όμως γυρίζει πίσω) Δηλαδή, σε εκείνη τη χώρα έρχεται Δευτέρα και δεν πας σχολείο;

ΣΠΙΘΑΣ: Ε, τώρα μπρίκια κολλάμε; Αφού στο είπα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αντίο, Σπίθα! (Ξεκινάει να φύγει, γυρίζει όμως πάλι πίσω) Και σε εκείνη τη χώρα μπορείς να παίζεις όλη την ώρα;

ΣΠΙΘΑΣ: Αν δεν με πιστεύεις, τι να σου πω!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοιτάζει από εδώ, κοιτάζει από εκεί, σαν να το παίρνει απόφαση)
Καλά, θα περιμένω να σας δω να φεύγετε.

ΣΠΙΘΑΣ: Και η Νεράιδα; Δεν θα σου φωνάξει;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τώρα πια έχω αργήσει. Κι αν φωνάξει, θα βαρεθεί και θα σταματήσει.

(Τα φώτα της σκηνής χαμηλώνουν. Από τα δεξιά αχνίζει ένα φως που έρχεται όλο και πιο κοντά. Ακούγεται ήχος από οπλές γαϊδουριών και ένα βουητό από παιδικές φωνές)

ΣΠΙΘΑΣ: (Πετάγεται χαρούμενος) Νάτο!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ποιος είναι;

ΣΠΙΘΑΣ: Το κάρο που σου έλεγα. Λέγε, έρχεσαι μαζί μου ή όχι;

(Ο Πινόκιο δεν προλαβαίνει να απαντήσει. Τα φώτα της σκηνής ανάβουν και βλέπουμε το κάρο που το τραβάνε πολύχρωμα γαϊδουράκια. Όλα τους φοράνε άσπρα μπουτάκια. Πίσω τους είναι ο οδηγός του κάρου, παχουλός και τρυφερός, σαν τσουρεκάκι. Ξοπίσω παιδιά, αγόρια και κορίτσια, κολλητά το ένα στο άλλο)

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Άλλος για τη Χώρα της Καλοπέρασης!

ΣΠΙΘΑΣ: Εδώ, εγώ!

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Εμπρός, ανέβα! (Στρέφεται στον Πινόκιο γλυκά) Κι εσύ αγαπούλα μου, τι θα κάνεις; Θα μείνεις εδώ ή θα έρθεις μαζί μας;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θα μείνω εδώ. Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου. Θέλω να μελετήσω και να προκόψω στο σχολείο, όπως κάνουν όλα τα καλά παιδιά.

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: (Λίγο ειρωνικά) Μπράβο σου!

ΣΠΙΘΑΣ: Πινόκιο, άκουσέ με. Έλα μαζί μας και θα περάσουμε καλά.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΖΙ: Έλα μαζί μας και θα περάσουμε καλά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Προβληματισμένος, αλλά δεν θέλει και πολύ πια για να πειστεί) Κι αν έρθω μαζί σας, τι θα πει η καλή μου Νεράιδα;

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΖΙ: Μη φορτώνεις το κεφάλι σου με τέτοια στενόχωρα πράγματα. Σκέψου ότι θα πάμε σε μια χώρα που θα μπορούμε να κάνουμε όση φασαρία θέλουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αναστενάζει μία, δύο, τρεις φορές και ξαφνικά) Κάντε μου χώρο, θέλω να έρθω κι εγώ.

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Πήρες τη σωστή απόφαση, αγαπούλα μου. Και για να σου δείξω την εκτίμησή μου, θα σε βάλω να κάτσεις στη θέση μου. Κι εγώ θα κάνω τον δρόμο με τα πόδια.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Α, όχι. Δεν μπορώ να το δεχτώ. Θα ανέβω στην πλάτη κάποιου από τα γαϊδουράκια.

(Ο Πινόκιο πηδάει –για οικονομία σκηνης πιάνεται πίσω από ένα γαϊδουράκι. Το γαϊδουράκι τον σπρώχνει πέρα και ο Πινόκιο προσγειώνεται με μια τούμπα στο πάτωμα. Ο Πινόκιο ξαναπιάνεται πίσω από το γαϊδουράκι κι επιτέλους ξεκινούν. Βλέπουμε τον παράξενο αυτό σιδηρόδρομο από παιδιά να κινείται από τη μία μέχρι την άλλη μεριά της σκηνης, τόσο όσο να τελειώσει ο παρακάτω διάλογος)

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΙΚΟ ΓΑΙΔΟΥΡΑΚΙ: (Στον Πινόκιο) Φτωχό μου κορόιδο! Θέλησες να κάνεις το δικό σου, μα θα το μετανιώσεις.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Αλαφιασμένος κοιτάζει γύρω του, όμως ο οδηγός του κάρου σιγοτραγουδάει και τα παιδιά ξοπίσω ροχαλίζουν) Ποιος μίλησε; (Ψιθυριστά)

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΙΚΟ ΓΑΙΔΟΥΡΑΚΙ: Βάλτο στο μυαλό σου, ανόητε. Τα παιδιά που σταματούν να μελετούν και γυρίζουν την πλάτη στα σχολεία και τους δασκάλους για να το ρίξουν στην καλοπέραση, δεν έχουν καλό τέλος. Το ξέρω από πείρα και μπορώ να στο βεβαιώσω. Θα έρθει η μέρα που κι εσύ θα κλάψεις πικρά όπως κλαίω κι εγώ τώρα, μα τότε θα είναι αργά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοιτάζει το γαϊδουράκι, το πιάνει από τη μουσούδα) Μα αυτό το γαϊδουράκι κλαίει. (Απευθύνεται στον οδηγό του κάρου) Κύριε οδηγέ, αυτό εδώ το γαϊδουράκι κλαίει.

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Έτσι παθαίνει όταν με ακούει να τραγουδάω.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μπας και του μάθατε και να μιλάει;

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Μπα! Από μόνο του έμαθε να μουρμουρίζει κάτι λέξεις, γιατί ζούσε τρία χρόνια με μια παρέα εκπαιδευμένων σκύλων.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Το καημένο το ζωντανό...

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Μη χάνεις το χρόνο σου βλέποντας να κλαίει ένας γαίδαρος. Σκέψου μόνο τη Χώρα της Καλοπέρασης. Τα φώτα (τα φώτα στη σκηνή δυναμώνουν) τα χρώματα (χρωματιστά μπαλόνια γεμίζουν τη σκηνή) τη μουσική (ακούγεται μια μπάντα να παίζει έναν χαρούμενο σκοπό) τα παιχνίδια (τα παιδιά σκορπίζουν με χαρούμενες φωνές κι αρχίζουν να παίζουν με τα παιχνίδια που υπάρχουν πάνω στη σκηνή. Κάποια σηκώνουν πανό που γράφουν ανορθόγραφα διάφορα νόστιμα συνθήματα)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Εκστασιασμένος ανοίγει διάπλατα τα χέρια του) Αχ! Τι ωραία ζωή.

(Τα φώτα σβήνουν, τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

(ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΓΑΪΔΑΡΩΝ

Αριστερά ένας καθρέφτης και δύο καθίσματα από τη μία και την άλλη του πλευρά. Στο ένα κάθεται ο Πινόκιο και στο άλλο ο Σπίθας. Και οι δυο τους έχουν αποκτήσει γαϊδουρινά αυτιά. Δεξιά σκηνικό αχυρώνα. Εμφανίζεται η σκιά του Ομιλούντος Γρύλου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοιτάζεται στον καθρέφτη και πιάνει τα αυτιά του) Μαμά μου! Τι κακό με βρήκε! (Αρχίζει να κλαίει)

ΓΡΥΛΟΣ: Δεν άκουσες αυτούς που ήξεραν κάτι παραπάνω. Παράτησες γονείς και σχολείο, πήγες σε χώρα μακρινή, το έριξες στη διασκέδαση από το πρωί μέχρι το βράδυ. Μα έπρεπε να ξέρεις πως όλα τα κακομαθημένα παιδιά που βαρέθηκαν τα βιβλία, τα σχολεία και τους δασκάλους και περνούν τον καιρό τους με παιχνίδια και διασκεδάσεις μόνο, αργά ή γρήγορα θα γίνουν γαϊδουράκια.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με αναφιλητά) Μα έτσι είναι στ' αλήθεια;

ΓΡΥΛΟΣ: Έτσι είναι και δεν ωφελεί να κλαις πια. Θα έπρεπε να το έχεις σκεφτεί νωρίτερα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα δεν φταίω εγώ, το φταίξιμο είναι του Σπίθα.

ΓΡΥΛΟΣ: Κακή παρέα και πολύ κακή η συμβουλή της.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Λες κι εκείνος να απέκτησε αυτιά γαιδάρου;

ΣΠΙΘΑΣ: (Κοιτάζεται στον καθρέφτη και ξεφωνίζει) Έχω αυτιά γαιδάρου!

ΓΡΥΛΟΣ: Σε λίγο θα πάψετε να είστε παιδιά, θα γίνετε αληθινά γαϊδουράκια, σαν αυτά που σέρνουν το κάρο και πηγαίνουν τα λαχανικά στην αγορά. (Και με αυτά τα λόγια το φως γύρω από τον Γρύλο σβήνει)

ΠΙΝΟΚΙΟ ΚΑΙ ΣΠΙΘΑΣ ΜΑΖΙ: Αχ! Ο καημένος εγώ, ο καημένος εγώ! (Φοράνε και οι δύο από ένα σκουφί στο κεφάλι για να κρύψουν τα αυτιά τους και πετάγονται έντρομοι από τα καθίσματά τους. Καθώς στέκουν πλάτη με πλάτη οπισθοχωρώντας πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με προσποιητή χαρά) Α, καλέ μου Σπίθα! Πώς είσαι;

ΣΠΙΘΑΣ: (Με την ίδια προσποιητή χαρά) Πολύ καλά. Σαν το ποντίκι πάνω στο τυρί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Απογοητευμένος) Α! Σοβαρά μιλάς;

ΣΠΙΘΑΣ: Και γιατί να σου πω ψέματα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τότε γιατί φοράς αυτό το σκουφί που κρύβει τα αυτιά σου;

ΣΠΙΘΑΣ: Έτσι μου είπε ο γιατρός να κάνω, γιατί πονάει το γόνατό μου. Κι εσύ καλέ μου Πινόκιο, γιατί φοράς αυτό το σκουφί που σου κρύβει τα αυτιά;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έτσι μου είπε ο γιατρός να κάνω, γιατί έγδαρα το πόδι μου.

ΣΠΙΘΑΣ: Αχ, καλέ μου Πινόκιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αχ, καλέ μου Σπίθα!

(Κοιτάζονται για λίγο καλά καλά)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Λύσε μου την απορία, καλέ μου Σπίθα. Είχες ποτέ πρόβλημα με τα αυτιά σου;

ΣΠΙΘΑΣ: Ποτέ. Εσύ;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ποτέ. Αν και από σήμερα το ένα μου αυτί με ενοχλεί.

ΣΠΙΘΑΣ: Κι εμένα το ίδιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και ποιο αυτί σε πονάει;

ΣΠΙΘΑΣ: Και τα δύο. Κι εσένα;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τα δύο. Λες να έχουμε την ίδια αρρώστια;

ΣΠΙΘΑΣ: Φοβάμαι πως ναι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μου κάνεις μια χάρη; Με αφήνεις να δω τα αυτιά σου;

ΣΠΙΘΑΣ: Γιατί όχι; Πρώτα όμως θέλω να με αφήσεις να δω τα δικά σου.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εσύ πρώτα.

ΣΠΙΘΑΣ: Όχι, εσύ πρώτα!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλά, τότε ας κάνουμε μια συμφωνία. Να βγάλουμε ταυτόχρονα τα σκουφιά μας. Με το ένα, με το δύο, με το τρία.

(Με το που ακούγεται το τρία, τα δυο παιδιά πετάνε τα σκουφιά τους και ξεσπάνε σε τρελά γέλια. Γελάνε ξεκαρδιστικά πέφτοντας στο πάτωμα, περπατάνε με τα χέρια και τα πόδια μαζί, αρχίζουν να γυροφέρνουν το δωμάτιο και τα βλέπουμε να αποκτούν ουρά και να αρχίζουν να γκαρίζουν σαν πραγματικά γαϊδουράκια)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΓΑΪΔΑΡΩΝ

(Στη μουσική του «Είσαι παιδί μου πειρασμός»)

ΠΙΝΟΚΙΟ ΚΑΙ ΣΠΙΘΑΣ ΜΑΖΙ:

Είμαι ένας γάιδαρος κομψός, σωστός.

Αιάιιάι

Με μια μουσούδα και ουρά κι αυτιά

Αιάιιάι

Στα τέσσερά μου περπατώ, γυρνώ

Αιάιιάι

Και πώς γκαρίζω δυνατά, μετά,

Αιαιαίαι

Αχ! Τι μορφή, κοίτα γαιδουρινή!

Αχ! Τι κορμί, καλέ μ' αρέσω πολύ!

(Το τραγούδι τελειώνει μέσα σε γαιδουρινά γκαρίσματα)

(Εμφανίζεται ο οδηγός του κάρου γελώντας)

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Μπράβο, παιδιά μου! Ωραία που γκαρίζετε! Αμέσως σας γνώρισα από τη φωνή σας και να 'μαι!

(Ο Πινόκιο και ο Σπίθας μένουν ακίνητοι με τα κεφάλια χαμηλωμένα. Ο οδηγός του κάρου αρχίζει να κανακεύει τα δύο παιδιά-γαϊδουράκια, βγάζει μια βούρτσα κι αρχίζει να τα χτενίζει)

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΡΟΥ: Τα όμορφα γαιδουράκια μου! Έτοιμα να τα πουλήσω, για να γίνω ακόμα πιο πλούσιος! (Στον Πινόκιο) Εσένα, σου έχω το καλύτερο. Θα σε πουλήσω στον διευθυντή του τσίρκου. (Γυρίζει στο κοινό) Γιατί όσο υπάρχουν ευκολόπιστοι σε αυτόν τον κόσμο, θα πλουτίζω όλο και περισσότερο! (Γελάει δυνατά, τα φώτα σβήνουν)

(Τα φώτα ανάβουν ξανά και βλέπουμε τον Πινόκιο και το νέο του αφεντικό, τον Διευθυντή του Τσίρκου, στη μεριά του αχυρώνα)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ: (Κρατάει στα χέρια του σανό και προσπαθεί να ταΐσει τον Πινόκιο) Α! Τι θα γίνει με σένα; Ούτε ο σανός σου αρέσει; Κοίτα καλά, σε μένα δεν περνάνε τα νάζια, αλλά ξέρω πώς θα σου αλλάξω τα μυαλά! (Τον χτυπάει με το μαστίγιο ανάμεσα στα πόδια)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Γκαρίζει πονεμένος) Α-γκα! Α-γκα! Δεν μπορώ να χωνέψω τον σανό!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ: Τότε, φάε το άχυρο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Α-γκα! Α-γκα! Δεν μπορώ ούτε το άχυρο. Μου φέρνει πόνο στο σώμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ: Μπα, και τι νομίζεις, πως θα ταΐζω ένα γαϊδούρι σαν και του λόγου σου, με κοτολέτες και μπριζολάκια; Μήπως νομίζεις πως σε αγόρασα μόνο για να σε ταΐζω και να σε ποτίζω; Σε αγόρασα για να μου δουλεύεις. Άντε λοιπόν, κουνήσου. Θα σε μάθω εγώ να πηδάς στεφάνια, να τσακίζεις τα χαρτοβάρελα και να χορεύεις όρθιος στα πισινά σου πόδια. Γιατί σκοπεύω να στήσω μια πρωτότυπη παράσταση, μια μεγάλη υπερπαραγωγή.

(Τα φώτα αναβοσβήνουν ρυθμικά ενώ ακούγεται μουσική τσίρκου. Όταν ανάβουν ξανά, ο διευθυντής είναι μόνος του)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ: (Με επισημότητα στο κοινό) Κυρίες μου και κύριοι κι εσείς καλά μου παιδιά, στην αποψινή παράσταση θα λάβουν χώρα εκπληκτικά ακροβατικά από όλους τους καλλιτέχνες και από όλα τα άλογα της Κομπανίας. Θα εμφανιστεί για πρώτη φορά το διάσημο γαϊδουράκι Πινόκιο, που είναι γνωστό με το όνομα ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ. (Η μουσική δυναμώνει, ακούγεται χειροκρότημα κοινού. Ο ιδιοκτήτης υποκλίνεται και κάνει νόημα να παύσει η μουσική) Σεβαστό μου κοινό, έχω την τιμή και τη χαρά να σας παρουσιάσω το διάσημο γαϊδουράκι, που έχει χορέψει μπροστά στους πρωθυπουργούς όλων των πολιτισμένων και απολίτιστων χωρών. Παρακαλώ, υποδεχτείτε το. Χειροκροτείστε για να του δείξετε την αγάπη σας! (Τα φώτα πέφτουν πάνω στον Πινόκιο που είναι στολισμένος με λουλούδια και κορδέλες από τα γαϊδουρινά αυτιά μέχρι την ουρά του. Το κοινό χειροκροτεί και αλαλάζει. Ο διευθυντής κάνει πάλι νεύμα με το χέρι και γίνεται ησυχία. Απευθύνεται στον Πινόκιο) Εμπρός, Πινόκιο! Προτού εκτελέσεις τις ασκήσεις, χαιρέτησε αυτό το σεβαστό κοινό!

(Ο Πινόκιο γονατίζει και χαμηλώνει το κεφάλι)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΣΙΡΚΟΥ: (Χτυπάει τον αέρα με το μαστίγιο και δίνει το πρόσταγμα) Βηματισμός! (Ο Πινόκιο βηματίζει στα τέσσερα) Καλπασμός (Ο Πινόκιο σηκώνεται και αρχίζει να καλπάζει) Τώρα πήδημα στο στεφάνι! (Ο Διευθυντής κρατάει ένα μεγάλο στεφάνι και ο

Πινόκιο καλπάζοντας ακόμα προσπαθεί να το περάσει, αλλά
μπουρδουκλώνεται και κουβαριάζεται στο πάτωμα)

(Τα φώτα σβήνουν, ενώ ακούγεται ένα μουρμουρητό απογοήτευσης και
φωνές)

ΦΩΝΕΣ: (Ρυθμικά) Θέλουμε το γαϊδουράκι! Θέλουμε το γαϊδουράκι!

(Ακούγεται και πάλι μουσική τσίρκου. Τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΣΚΥΛΟΨΑΡΟΥ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ

Το στομάχι του Τρομερού Σκυλόψαρου. Σκηνικό σαν σπηλιάς. Επιγραφή «Το Τρομερό Σκυλόψαρο», ίσως και κάποια μεγάλη ζωγραφιά ενός αστείου σκυλόψαρου. Στα δεξιά της σκηνής τραπεζάκι, καρέκλα όπου κάθεται ο Τζεπέτο. Πάνω στο τραπεζάκι φέγγει ένα κερί. Εμφανίζεται ο Ομιλών Γρύλος στην αριστερή άκρη της σκηνής. Ο Πινόκιο βρίσκεται πιο πίσω και δεξιά του, στο σκοτάδι. Τα φώτα εστιάζουν στον Γρύλο.

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Δεν είχε τύχη σαν γαϊδουράκι ο Πινόκιο ή μπορεί και να είχε, όπως το πάρει κανείς. Η αλήθεια είναι ότι ο Διευθυντής του Τσίρκου δεν είχε τι να κάνει ένα κουτσό γαϊδούρι κι έτσι το ξεφορτώθηκε ρίχνοντάς το στη θάλασσα. Μα η καλή του η Νεράιδα δεν τον άφησε να χαθεί. Έστειλε ένα κοπάδι ψάρια που του τραγάνισε τα γαϊδουρινά αυτιά, το μουσούδι και την ουρά, κι όταν έφαγαν το τομάρι του γαιδάρου, που τον κάλυπτε από το κεφάλι μέχρι τα πόδια, έφτασαν και στο ξύλο. Μα αυτό δεν μπορούσαν βέβαια να το φάνε, κι έτσι τον παράτησαν, μια κανονική μαριονέτα, όπως πριν. Κι ο Πινόκιο χαρούμενος συνέχισε να κολυμπάει.

(Τα φώτα εστιάζουν στον Πινόκιο, που κάνει αμέριμνος απλωτές με τα χέρια του)

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Πρέπει όμως κανείς να περιμένει πως εκεί που είναι το φως μπορεί να σκοτεινιάσει απότομα.

(Τα φώτα μια χαμηλώνουν, μια δυναμώνουν. Ακούγεται θόρυβος σαν να έρχεται τρένο και βουητό αέρα μαζί. Ο Πινόκιο σταματάει απότομα και αφουγκράζεται. Τα φώτα της σκηνής χαμηλώνουν ξανά)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι είναι αυτό; Τι είναι αυτό το τέρας που πλησιάζει; Είναι ψηλό σαν πενταόροφο κτίριο και έχει ένα στόμα τόσο μεγάλο που χωράει ένα τρένο με αναμμένη τη μηχανή του. Το Τρομερό Σκυλόψαρο! Μαμά μου! Θα με καταπιεί. (Τα φώτα χαμηλώνουν τόσο που σχεδόν είναι σκοτάδι. Ακούγεται ένας δυνατός θόρυβος σαν ρουφήχτρα. Βλέπουμε άλλη μια φιγούρα πότε να πλησιάζει και πότε να απομακρύνεται από τον Πινόκιο) Βοήθεια! Βοήθεια! Δεν υπάρχει κανείς να με βοηθήσει; (Κλαψουρίζει)

ΤΟΝΟΣ: (Με χοντρή και φάλτσα φωνή) Και ποιος να σε βοηθήσει μέσα στο σκοτάδι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ποιος, ποιος μίλησε;

ΤΟΝΟΣ: Ένας κακομοίρης Τόνος, που τον κατάπιε μαζί με σένα το Σκυλόψαρο. Κι εσύ, τι λογής ψάρι είσαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Δεν είμαι ψάρι, μαριονέτα είμαι.

ΤΟΝΟΣ: (Με απορία) Τότε, τι δουλειά έχεις να σε καταπιεί το Σκυλόψαρο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Εγώ φταίω; Αυτό με κατάπιε! Και τώρα, τι θα κάνουμε, κύριε Τόνε μου;

ΤΟΝΟΣ: Θα κάτσουμε και θα περιμένουμε να μας χωνέψει.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Διαμαρτύρεται τρομοκρατημένος) Μα εγώ δεν θέλω να με χωνέψει!

ΤΟΝΟΣ: Ούτε εγώ θα ήθελα να με χωνέψει, όμως είμαι αρκετά φιλοσοφημένος και παρηγοριέμαι, γιατί σκέφτομαι πως όταν γεννιέσαι τόνος είναι πιο αξιοπρεπές να πεθαίνεις στο νερό παρά στο λάδι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Βλακείες!

ΤΟΝΟΣ: (Θιγμένος) Αυτή είναι η άποψή μου, και οι απόψεις πρέπει να γίνονται σεβαστές, όπως λένε και οι Τόνοι πολιτικοί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τέλος πάντων. Εγώ θέλω να το σκάσω από εδώ.

ΤΟΝΟΣ: Για σκάσε το αν μπορείς! Το Σκυλόψαρο είναι τουλάχιστον ένα χιλιόμετρο μακρύ, και μη σου υπολογίσω και την ουρά.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοιτάζει προς τη μεριά που φέγγει το κερί) Τι είναι αυτή η ανταύγεια εκεί πέρα;

ΤΟΝΟΣ: Θα είναι κανένας δύστυχος που περιμένει κι αυτός να τον χωνέψει το Σκυλόψαρο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μπορεί να είναι κανένα γέρικο ψάρι που θα ξέρει τα κατατόπια. Πάω να το βρω.

ΤΟΝΟΣ: Καλή τύχη!

(Ο Πινόκιο πλησιάζει τον Τζεπέτο. Όσο τα φώτα εστιάζουν στο τραπεζάκι, κι όσο ο Πινόκιο αναγνωρίζει τον μπαμπά του, τόσο πιο χαρούμενος γίνεται)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Φωνάζει χαρούμενος) Μπαμπά μου! Αχ! Επιτέλους σας βρήκα!

ΤΖΕΠΕΤΟ: Μα δε με γελούν τα μάτια μου; Στ' αλήθεια είσαι ο αγαπημένος μου Πινόκιο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα ναι! Εγώ είμαι, στ' αλήθεια! Κι εσείς με έχετε συγχωρήσει, έτσι δεν είναι; Αχ! Πόσα παθήματα και συμφορές μού έτυχαν, μπαμπάκα μου! (Μονοκοπανιά) Να σκεφτείτε ότι από τη μέρα που πουλήσατε το παλτό σας και μου αγοράσατε το αλφαβητάριο για να πάω στο σχολείο, εγώ το έσκασα για να πάω να δω τις μαριονέτες, και μετά ο Φαγοφωτιάς ήθελε να ψήσει το φαγητό του, αλλά μου έδωσε τα χρυσά νομίσματα να σας τα φέρω, μα εγώ συνάντησα την Αλεπού και τον Γάτο, και μετά με βρήκαν οι ληστές και ήθελαν τα λεφτά μου ή τη ζωή μου, κι επειδή εγώ δεν τα έδινα, με έδεσαν στο δέντρο να πεθάνω, μα η

Νεράιδα με τα Μπλε Μαλλιά με έσωσε, μα έφυγα να σας βρω και συναντάω ξανά την Αλεπού με τον Γάτο, και με έβαλαν να θάψω τα νομίσματα στο Χωράφι των Θαυμάτων, να φυτρώσουν και να γίνουν πολλά, αλλά με κορόιδεψαν, κι έμεινα χωρίς δεκάρα και με βάλανε στη φυλακή, αλλά μετά με άφησαν, και καθώς έτρωγα σταφύλια, πιάστηκα στο δόκανο, κι ο χωρικός με έβαλε να κάνω το μαντρόσκυλο, μα γλύτωσα τις κότες του και με άφησε και μετά έμαθα πως η Νεράιδα μου είχε πεθάνει, και το Περιστέρι μου είπε πως φτιάχνετε μια βαρκούλα να τη ρίξετε στη θάλασσα να με ψάξετε και με πήγε εκεί που σας είδε και σας είδα από μακριά...

ΤΖΕΠΕΤΟ: Αχ! Μακάρι τότε να μπορούσα να γυρίσω στην ακτή. Σε είχα δει βλέπεις, και πάνω που άλλαζα πορεία, ήρθε το Τρομερό Σκυλόψαρο και με κατάπιε σαν να ήμουν μακαρόνι. Δυο χρόνια ζω εδώ μέσα, καλέ μου Πινόκιο.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Έκπληκτος) Δυο χρόνια; Μα πώς τα καταφέρατε; Και το κερι; Τα σπίρτα για να το ανάψετε, πού τα βρήκατε;

ΤΖΕΠΕΤΟ: Μαζί με τη βάρκα μου, το Τρομερό Σκυλόψαρο κατάπιε κι ένα ολόκληρο εμπορικό πλοίο. Ευτυχώς που το πλήρωμά του είχε προλάβει και είχε σωθεί. Εκείνο το πλοίο λοιπόν, για καλή μου τύχη, ήταν γεμάτο κρέας σε κονσέρβες, παξιμάδια, μπουκάλια κρασί, σταφίδες, τυρί, καφέ, ζάχαρη, κεριά και σπίρτα. Μα όλα αυτά τα καλά σώθηκαν πια. Σήμερα ξόδεψα τις τελευταίες μου προμήθειες κι αυτό εδώ το κερι που βλέπεις είναι ό,τι έχω και δεν έχω.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΕΠΕΤΟ

(Στη μουσική του «Καταπληκτικοί»)

Στου Σκυλόψαρου μέσα το στομάχι

Και κονσέρβες είχα και γλυκά

Κι αν δεν έπασχε από στηθάγχη
Θα ήταν όλα καταπληκτικά
Χάρη σε εκείνο το ναυάγιο
Και σαπούνι είχα και κεριά
Κι ας βρισκόμουν μέσα σε υπόγειο
Στην τρομερή του την κοιλιά.

*Μα όμως τώρα πια δεν έχω μία
Κι η κατάσταση είναι δύσκολη πολύ.
Μα όμως τώρα πια δεν έχω μία
Κι εδώ μέσα μοιάζει με κελί.*

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κι έπειτα;

ΤΖΕΠΕΤΟ: Κι έπειτα, θα μας φάει το σκοτάδι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: *(Αποφασιστικά)* Τότε, μπαμπάκα μου, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Πρέπει να φύγουμε αμέσως.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Μα πώς;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Θα προχωρήσουμε μέχρι το στόμα του Σκυλόψαρου κι από εκεί θα βγούμε στη θάλασσα.

ΤΖΕΠΕΤΟ: Καλά όλα αυτά, εγώ όμως δεν ξέρω κολύμπι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και τι πειράζει; Θα σας πάρω στις πλάτες μου και θα σας βγάλω σώο στην ακτή.

ΤΖΕΠΕΤΟ: *(Μελαγχολικά)* Αχ! Καλό μου παιδί! Σου μοιάζει μια τόση δα μαριονέτα να έχει τέτοια δύναμη που να με κουβαλήσει στις πλάτες της;

ΠΙΝΟΚΙΟ: *(Αρπάζει το κεριά από το τραπέζι και πιάνει τον Τζεπέτο αποφασιστικά)* Ακολουθείστε με και μη φοβάστε!

(Τους βλέπουμε να προχωράνε προς την αντίθετη μεριά της σκηνής. Κοντοστέκονται. Ο Πινόκιο φωτίζει με το κερί. Ακούγεται ήχος κάποιου που ετοιμάζεται να φταρνιστεί)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ακούστε! Το Σκυλόψαρο θα φταρνιστεί! Κρατηθείτε πάνω μου! Γερά!

(Ακούγεται ένα δυνατό φτάρνισμα και μετά ήχος σαν κάτι να πέφτει με δύναμη στη θάλασσα. Τα φώτα ανάβουν και βλέπουμε τον Πινόκιο με τον Τζεπέτο ξοπίσω του. Δίπλα τους εμφανίζεται ο Τόνος)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τα καταφέραμε! Είμαστε στη θάλασσα! Κρατιέστε γερά, πατερούλη;

ΤΖΕΠΕΤΟ: Ναι, παιδί μου, αλλά η ακτή είναι μακριά. Πώς θα τα καταφέρουμε;

ΤΟΝΟΣ: (Περνάει από δίπλα με κινήσεις δεινού κολυμβητή) Ε, Πινόκιο!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κύριε Τόνε, γλυτώσατε κι εσείς;

ΤΟΝΟΣ: Ακολούθησα το παράδειγμά σου. Εσύ μου έδειξες τον δρόμο και μετά από εσένα, το έσκασα κι εγώ. Σειρά μου να βοηθήσω τώρα. Πιαστείτε από την ουρά μου και μη σας νοιάζει τίποτα. Θα σας βγάλω εγώ στην παραλία μέχρι να πείτε κύμινο.

(Τα φώτα χαμηλώνουν, βλέπουμε τον Τόνο και τον Πινόκιο με τον Τζεπέτο που κρατιούνται από την ουρά του να κινούνται στη σκηνή. Τέλος σκηνής)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

(ΣΤΟ ΚΑΛΥΒΑΚΙ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ)

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ – ΟΛΟΣ Ο ΘΙΑΣΟΣ

Σκηνή εξοχής. Σε μια μεριά στέκουν η Αλεπού και ο Γάτος, με κουρέλια, στα κακά τους χάλια. Μπαίνουν ο Πινόκιο με τον Τζεπέτο. Στην άλλη άκρη της σκηνής τραπεζάκι και δύο καρέκλες. Μία άδεια, στην άλλη κάθεται ο Ομιλών Γρύλος.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι καλός ο κύριος Τόνος! Είδατε πόσο γρήγορα μας έβγαλε στην παραλία;

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Με δυσκολία, ανασαίνει βαριά) Είδα παιδί μου, είμαι όμως πολύ κουρασμένος.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ας ψάξουμε να βρούμε μια καλύβα, να φάμε μια μπουκιά ψωμί και να ξεκουραστούμε.

(Τους πλησιάζουν η Αλεπού και ο Γάτος)

ΑΛΕΠΟΥ: (Κλαψουριστά) Αχ! Πινόκιο! Δείξε λίγη καλοσύνη που είμαστε φτωχοί και άρρωστοι!

ΓΑΤΟΣ: Άρρωστοι!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Πριτς!! Μου τη φέρατε μια φορά, δεύτερη δεν έχει.

ΑΛΕΠΟΥ: Πίστεψέ μας, Πινόκιο, τώρα είμαστε δυστυχισμένοι και φτωχοί στ' αλήθεια.

ΓΑΤΟΣ: Στ' αλήθεια!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Αν φτωχύνετε, το αξίζετε. Τα κλεμμένα λεφτά δεν αυγατίζουν.
Αντίο μασκαράδες!

ΑΛΕΠΟΥ: Σπλαχνίσου μας!

ΓΑΤΟΣ: Μας!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ανεμομαζώματα, ανεμοσκορπίσματα.

ΑΛΕΠΟΥ: Μη μας εγκαταλείπεις!

ΓΑΤΟΣ: Λείπεις!

ΠΙΝΟΚΙΟ: Όποιος από τον άλλον κλέβει, μόνος του το βουνό θ' ανέβει.
Αντίο, μασκαράδες.

(Η Αλεπού και ο Γάτος βγαίνουν κουτσά στραβά από τη σκηνή. Ο Πινόκιο με τον Τζεπέτο φτάνουν στην άλλη άκρη της σκηνής, εκεί που κάθεται ο Ομιλών Γρύλος)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Να μια καλύβα. Να χτυπήσουμε την πόρτα. (Ακούγεται ήχος χτυπήματος σε πόρτα)

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Ποιος είναι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ένας κακομοίρης πατέρας με τον γιόκα του, χωρίς ψωμί και στέγη.

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Περάστε, ανοιχτά είναι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Γεμάτος έκπληξη και χαρά) Α! Καλέ μου Γρυλάκο!

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Μπα! Τώρα έγινα ο Καλός σου Γρυλάκος; Όταν με κοπάνηγες με το σφυρί, για να με πιάσεις στο σπίτι σου, το θυμάσαι;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έχεις δίκιο! Κυνήγησέ με, κοπάνησέ με κι εσύ. Λυπήσου όμως τον καημένο τον μπαμπά μου.

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Και τον μπαμπά θα λυπηθώ και τον γιο. (Δείχνει στον Τζεπέτο την καρέκλα να καθίσει) Απλά ήθελα να σου θυμίσω το κακό

προηγούμενο και να σου μάθω πως πρέπει να δείχνουμε καλοσύνη αν θέλουμε να πάρουμε καλοσύνη, όταν έχουμε ανάγκη.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Έχεις δίκιο. Πες μου όμως τώρα, πού θα μπορούσα να βρω λίγο γάλα για τον μπαμπά μου;

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Θα πας στον Τζάντζο, τον μανάβη, εδώ πιο κάτω.

(Ο Πινόκιο γυρίζει στην αριστερή άκρη της σκηνής όπου εμφανίζεται ο μανάβης κουβαλώντας ένα καφάσι)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Κύριε Τζάντζο, θα μου δώσετε γάλα;

ΤΖΑΝΤΖΟ: Πόσο θέλεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Ένα γεμάτο ποτήρι.

ΤΖΑΝΤΖΟ: (Τον κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω) Λεφτά έχεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Θλιμμένος) Δεν έχω δεκάρα.

ΤΖΑΝΤΖΟ: Κακώς. Αν δεν έχεις ούτε μια δεκάρα, δεν έχω ούτε μια σταλιά γάλα. (Τον ξανακοιτάζει) Περίμενε όμως. Μπορείς να γυρίσεις την αντλία;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι είναι η αντλία;

ΤΖΑΝΤΖΟ: Ένα σύστημα για να βγαίνει το νερό από το πηγάδι και να ποτίζω τα λαχανικά μου. Κι αν μου τραβήξεις εκατό κουβάδες νερό, θα σου δώσω ένα ποτήρι γάλα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Διστακτικά) Ε...εντάξει.

(Καθώς τα φώτα χαμηλώνουν, βλέπουμε τον Πινόκιο να πηγαινοφέρει έναν κουβά νερό. Ο Ομιλών Γρύλος έρχεται στη μέση της σκηνής)

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Και από εκείνη τη μέρα και μετά, για περισσότερο από πέντε μήνες, ο Πινόκιο σηκωνόταν κάθε πρωί προτού χαράξει, για να κουβαλήσει εκατό κουβάδες νερό, ώστε να έχει ο πατέρας του ένα ποτήρι γάλα. Κι έμαθε να φτιάχνει καλάθια που τα πουλούσε, κι έμαθε να κουμαντάρει τα λεφτά του. Και μετά, το βράδυ, καθόταν στο

γραφειάκι του και διάβαζε και έγραφε. (Βλέπουμε τον Πινόκιο να πηγαίνει στο τραπεζάκι στο δεξί μέρος της σκηνής, να κάθεται και να ανοίγει ένα βιβλίο. Στη διπλανή καρέκλα κάθεται ο Τζεπέτο) Κι έτσι η μεγάλη του θέληση έκανε το θαύμα της, και ο Πινόκιο και τον πατέρα του κατάφερε να συντηρήσει και να βάλει στην άκρη μερικά χρήματα, για να αγοράσει καινούριο ρούχο. Μια μέρα είπε στον πατέρα του.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Καλέ μου πατέρα, πάω στο παζάρι να αγοράσω ένα σακάκι, ένα καπελάκι κι ένα ζευγάρι παπούτσια. Κι όταν γυρίσω σπίτι, θα είμαι τόσο καλοντυμένος που θα με περάσετε για σπουδαίο κύριο.

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Και τραβώντας κατά το παζάρι, συναντάει το Σαλιγκάρι.

(Το Σαλιγκάρι εμφανίζεται αργά στην αριστερή μεριά της σκηνής)

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Πινόκιο! Δεν με αναγνωρίζεις;

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Προσπαθεί να θυμηθεί) Και ναι και όχι.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Δεν θυμάσαι εκείνο το Σαλιγκάρι που ήταν στην υπηρεσία της Νεράιδας με τα μπλε μαλλιά; Που κατέβηκα να σου φέξω κι εσύ είχες σφηνώσει στην πόρτα του σπιτιού;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τα θυμάμαι όλα! Μα πες μου, καλό μου Σαλιγκάρι, πού είναι η Νεράιδα μου; Τι κάνει; Με έχει συγχωρήσει; Πού μπορώ να τη βρω;

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: (Στωικά) Η Νεράιδα είναι στο νοσοκομείο, βαριά άρρωστη. Και πιο φτωχή από όλους τους φτωχούς μαζί.

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Με φωνή που τρέμει) Λες αλήθεια; Αχ! Τι άσχημα τα νέα που μου φέρνεις! Αν είχα ένα εκατομμύριο, τρέχοντας θα της το πήγαινα, μα έχω μόνο αυτά τα λίγα, νατα εδώ (Βγάζει τα λεφτά από την τσέπη του) Θα αγοράζα ένα καινούριο ρούχο. Πάρτα, Σαλιγκάρι μου, και πήγαινέ τα αμέσως στην Καλή μου Νεράιδα.

ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ: Και το καινούριο σου ρούχο;

ΠΙΝΟΚΙΟ: Τι με νοιάζει το καινούριο ρούχο; Θα πούλαγα ως και το παλιόρουχο που φοράω για να βοηθήσω τη Νεράιδα μου. Και σε δυο

μέρες να με περιμένεις πάλι εδώ. Θα δουλέψω μέρα νύχτα και θα σου φέρω κι άλλα χρήματα.

ΟΜΙΛΩΝ ΓΡΥΛΟΣ: Εκείνο το βράδυ ο Πινόκιο κουράστηκε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Αντί να πλέξει οκτώ καλάθια, έπλεξε δεκάξι. Κι ο ύπνος τον πήρε εκεί πάνω στο τραπέζι ανάμεσα στα καλάθια του.

(Τα φώτα χαμηλώνουν, φως πάνω στον κοιμισμένο Πινόκιο. Πλησιάζει η Νεράιδα με τα Μπλε Μαλλιά, με μια αστραφτερή φορεσιά)

ΝΕΡΑΙΔΑ: Μπράβο, Πινόκιο. Χάρη στην καλή σου την καρδιά, σου συγχωρώ όλες τις κατεργαριές που έκανες μέχρι σήμερα. Τα παιδιά που βοηθούν τους γονείς τους στη δύσκολη στιγμή αξίζουν μόνο έπαινο και στοργή, ακόμα κι αν ήταν κάποτε ανυπάκουα κα άτακτα. Να έχεις καλή κρίση στο μέλλον και θα είσαι ευτυχισμένος. (Η Νεράιδα περνάει το χέρι της πάνω από το κεφάλι του Πινόκιο, και μετά του δίνει ένα φιλί στο μάγουλο) Καλό μου αγόρι! (Βγαίνει από τη σκηνή. Για να δώσουμε χρόνο για τις αλλαγές στη σκηνή, η Νεράιδα μπορεί να περάσει μεγαλόπρεπα ανάμεσα από το κοινό)

(Τα φώτα ανάβουν. Βλέπουμε τον Τζεπέτο, με την πλάτη στο κοινό, να δουλεύει ένα κομμάτι ξύλο. Στην καρέκλα δίπλα του είναι παρατημένη άγαρμπα μια μεγάλη μαριονέτα, που μοιάζει με τον Πινόκιο. Στη σκηνή υπάρχουν λουλούδια και όμορφα μαξιλάρια, όμορφα κάδρα, οτιδήποτε για να φανεί η αλλαγή του φτωχικού σπιτιού. Μπαίνει ο Πινόκιο ντυμένος με όμορφα ρούχα)

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Ονειροπόλα) Είδα ένα όνειρο... Αχ! Τι όμορφο που ήταν. Μα ίσως ονειρεύομαι ακόμα. (Κοιτάζει γύρω του) Τι όμορφο δωμάτιο! (Χαϊδεύει τα ρούχα του) Τι απαλό και τι κομψό που είναι το ρούχο που φοράω. (Βγάζει από την τσέπη του ένα πορτοφόλι, το ανοίγει και διαβάζει το σημείωμα που βρήκε μέσα) Η Νεράιδα με τα μπλε μαλλιά επιστρέφει στον Πινόκιο τα χρήματα που της έδωσε και τον ευχαριστεί για την καλοσύνη του. (Απορημένος) Μα είναι τόσα πολλά χρήματα! Σίγουρα ονειρεύομαι! Να τσιμπήσω το μάγουλό μου, να ξυπνήσω. Μα

τι λέω; Αφού είμαι ξύλινος, τι να τσιμπήσω; (Όμως δίνει μια τσιμπιά στον εαυτό του και μετά άλλη μία για σιγουριά) Ωχ! Πόνεσα. Μα δεν είναι ξύλο αυτό που έπιασα. Είναι... είναι... ένα παιδικό μάγουλο. (Κοιτάζει ξανά γύρω του) Κι ο μπαμπάς μου, πού είναι;

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Στρέφεται προς τη μεριά του κοινού. Έχει ξανανιώσει λες και έφυγαν από πάνω του τα μισά του χρόνια) Εδώ είμαι, παιδί μου!

(Ο Πινόκιο τον αγκαλιάζει)

ΠΙΝΟΚΙΟ: Μα πώς εξηγείται αυτή η ξαφνική αλλαγή; (Δείχνει πρώτα τον εαυτό του και μετά γύρω του)

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Χαμογελάει) Αγόρι μου, αυτή η ξαφνική αλλαγή οφείλεται αποκλειστικά σε σένα.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Σε μένα;

ΤΖΕΠΕΤΟ: Όταν τα άτακτα παιδιά αλλάζουν συμπεριφορά, τότε μπορούν πια να δουν τη χαρά μέσα στο ίδιο τους το σπίτι.

ΠΙΝΟΚΙΟ: Και ο παλιός ξύλινος Πινόκιο, πού έχει κρυφτεί;

ΤΖΕΠΕΤΟ: (Δείχνει τη μαριονέτα στην καρέκλα) Νάτος, εδώ είναι ο κατεργάρης!

ΠΙΝΟΚΙΟ: (Κοιτάζει τη μαριονέτα) Πόσο χαζός ήμουν όταν ήμουν μαριονέτα!

(Τα φώτα χαμηλώνουν, ακούγεται μουσική, τα φώτα δυναμώνουν, όλος ο θίασος επί σκηνής για το τραγούδι του τέλους)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ – ΟΛΟΣ Ο ΘΙΑΣΟΣ

(Στη μουσική του «Ντιρλαντά» - Μετά από κάθε στίχο ακούγεται η λέξη νταρλαντιρλανταντά)

Ήτανε μία μαριονέτα, που είχε μύτη σαν φουρκέτα
Ήθελε βόλτες και λεφτά, ήθελε σχόλη τεμπελιά.
Το παρατάει το σχολείο, να κάνει ένα σκασιαρχείο
Μα πέφτει στο Φαγοφωτιά, που για να ψήσει τη ζητά
Από μυαλό κάτι της λείπει, τη διπλαρώσανε δυο τύποι
Να πάει λέει στο χωράφι, λεφτά να της γεμίσει η σκάφη.
Μα τελικά βγήκε χαμένη, και από πάνω και δαρμένη
Και καθώς έτρωγε σταφύλια, στο δόκανο έπεσε με χίλια
Τις κότες σώζει απ τα κουνάβια, του χωρικού παίρνει την άδεια
Το περιστέρι συναντάει, στον Τζεπέτο για να πάει
Φτάνει επιτέλους στο νησί, που ήταν όλοι εργατικοί
Ζητάει κάτι για να φάει, γιατί πολύ πολύ πεινάει
Κανένας όμως δεν του δίνει μια τόση δα ελεημοσύνη
Μέχρι που πάλι συναντά την καλή του τη μαμά
Υπόσχεται από δω και πέρα, να μη γυρίζει παραπέρα
Του κεφαλιού του όμως κάνει, και πέφτει πάλι σε πλεκτάνη.
Μέσα στη θάλασσα βουτάει, και με τα χίλια κολυμπάει
Τον πιάνει ο Πράσινος Ψαράς, γιατί πεινάει ο φουκαράς
Τον αλευρώνει στο τηγάνι, μα σώνεται στο μάνι μάνι
Πηγαίνει στη Νεράιδα πάλι, και δίνει υπόσχεση μεγάλη
Και το σχολείο το τελειώνει και η μαμά του καμαρώνει

Γιατί έχει μια επιθυμία, γι' αυτό και δείχνει προθυμία
Να γίνει παιδί αληθινό, κι όχι από ξύλο να είν' φθηνό
Όμως και πάλι ξεγελιέται, στην καλοπέραση κυλιέται
Όσπου βόσκει στο χορτάρι, όπως εκάνουν οι γαιδάροι
Κι εκεί που γκάριζε πολύ, στου τσίρκου βγαίνει την αυλή
Μα μπουρδουλώνεται και πέφτει, γιατί έτρεχε σα να χε νέφτι
Αφού δεν έχει άλλη αξία, στο κύμα πέφτει μια αργία
Γλυτώνει απ το τρομερό το ψάρι, και με τον τόνο για βαρκάρη,
Θα συναντήσει τον μπαμπά του και θα ξανάβρει τη μαμά του.
Μα τώρα έβαλε μυαλό και έγινε παιδί καλό
Και το πρωί όταν ξυπνάει και στον καθρέφτη του κοιτάει,
Δεν βλέπει πια μια μαριονέτα, παρά ένα αγόρι με ζακέτα
Και αν σας άρεσε η παρέα, που σας κρατήσαμε ωραία,
Το χειροκρότημα ζητάμε, και πολύ σας αγαπάμε!!!

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΛΟ ΚΟΛΛΟΝΤΙ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΠΙΝΟΚΙΟ
ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΚΟΛΛΟΝΤΙ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2020 ΣΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ & ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΣ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ ΚΑΙ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ
ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥ
ΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ
CREATIVE COMMONS (BY-NC-ND)

